

AVE MARIA

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
 P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
 upravnništva:
 P. O. Box 443,
 Lemont, Illinois.
 Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA PETE ŠTEVILKE.

Marija Pomočnica. (Pesem)	129	Častna straža	146
Najvišje priznanje	130	Apostolstvo molitve	148
Resna beseda o kat. tisku	131	Razlaga sv. maše	149
Dajte nam novih naročnikov!	133	S frančiškanskih vrtov	151
Pri Mariji Pomagaj v Lemontu	133	Druga splošna konvencija Tretjega Reda	153
Svoji materi sem obljubil	135	Kako se je ustanovil Tretji Red v fari Sv. Šte-	
Majniška. (Pesem)	136	fana	154
Naše vprašanje	137	Glasovi od naše Marije Pomagaj	155
Žrtva in sad	139	Darovi in zahvale	156
Na misijone v Indijo	140	Naš striček	158
Spomini iz lepih dni	142	Naš radio	160

Apostolat sv. Frančiška.

KAJ ZAHTEVA NAŠ APOSTOLAT?

Apostolu ljubezen ukazuje, priskočiti na pomoč, kjer vidi, da gre za dobro stvar. Ljubezen se ne pusti prositi, zadostuje, da se ji pove, kje in kako lahko pomaga. Takoj je zraven. Ker se mora pa pri telesnih delih usmiljenja, kakor je miloščina, ozirati na svojo denarno moč, koliko zmore, koliko ne, se ji pri vseh podpornih ustanovah daje več načinov na razpolago, kako svojim močem primerno lahko pomaga. Tudi naš "Apostolat sv. Frančiška" ji daje na razpolago različne načine sopolmoči. So pa sledeči:

1. **Redni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača enkrat za vselej \$10.00. Če tega ne more, pa 50c na leto. Teh gotovo ne bo nihče ob koncu leta pogrešal.

2. **Ustanovni član** "Apostolata sv. Frančiška" plača \$225.00. Toliko stane en akter zemljišča. Kako lepo bi bilo, ko bi vse večje slo-

venske naselbine in vsa dobro stoječa društva postala ustanovni člani.

KAJ DAJE NAŠ APOSTOLAT?

1. Vsi člani postanejo deležni vseh molitev, žrtev in drugih dobrih del komisarijata, katerega matica je kolegij in samostan ob njem.

2. Istotako se bo za vse člane, žive in rajne, bralo na leto sto sv. maš. Mladino v kolegiju pa bomo vedno izpodbujali, naj se jih pri sv. mašah in sv. obhajilih spominja.

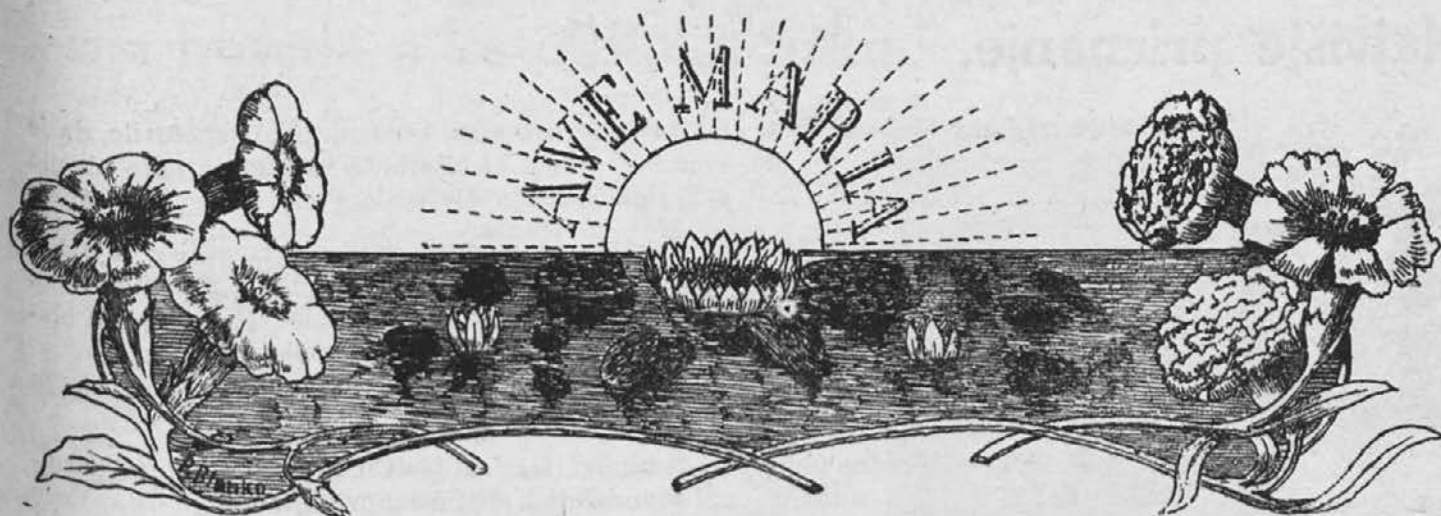
3. Imena ustanovnikov se bodo zdaj na posebni tabli obesila v cerkvi Marije Pomagaj, pozneje pa v večji in lepši cerkvi, ki jo bomo z njeno pomočjo pozidali na prijaznem hribu. To bodo naše ameriške Brezje. V naši cerkvi se vsako leto na dan vernih duš opravi en slovesni rekvijem za umrle ustanovnike.

Rojaki, sezite po teh duhovnih delnicah! Enkrat jih boste najbolj veseli, ker se bodo najboljše obrestovale. Darove pošiljajte na:

UPRAVNIŠTVO "AVE MARIA"

P. O. BOX 443

LEMONT, ILL.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Rev. Evstahij, O.F.M.:

Marija Pomočnica.

(Za obletnico slavnosti v Lemontu, dne 24. majnika.)

K tebi privija
božje se Dete,
Mati Marija,
Mati ljubavi
čiste in svete . . .
Naj te pozdravi
naše srce!

Sladke spomine
slika nam hrani,
vonj domovine
plava okoli . . .
Prišla je lani! —
— Čuti in moli
naše srce . . .

Naša zvestoba
vije ti vence . . .
Tvojega groba,
zmot in krivice
reši Slovence!
Zvezde pravice
v noč naj žare!

Močna in Blaga,
oka ljubeča
tvoja pomaga,
v tebi kraljuje
milost in sreča!
Mati goduje,
čuje želje . . .

Najvišje priznanje.

DELAVEC je vreden svojega plačila.

Lepše in koristnejše ko je delo, lepše in večje plačilo zasluži.

Veliko dela, truda in skrbi zahteva izdajanje, vzdrževanje in pisanje katoliških listov—gotovo ne bo nihče tajil te naše trditve.

Komaj je pa v naših dneh na svetu lepše in bolj koristno delo, ko sodelovanje pri dobrih listih, ki v ljudstvu utrjujejo vero v Boga in vzdržujejo čednostno življenje med čredo Dobrega Pastirja.

Delavci pri "Ave Mariji" in drugih naših listih pričakujemo plačila v prvi vrsti pri Bogu. Veseli nas zato, če vemo, da je naše delo vseh božjim na-

mestnikom na zemlji, ker nam je to zagotovilo, da je vseh tudi Bogu, ki piše naše zasluge in naše plačilo v knjigo večnega življenja.

Te dni nam je došlo krasno priznanje z **najvišjega mesta**, od samega namestnika Kristusovega na zemlji. S tem priznanjem je združen **apostolski blagoslov**, ki dviga naše delo iz vsakdanjosti na nadnaravno stopnjo in nam daje posebno poročilo velikega zasluženja pri Bogu.

Ne dolgo tega je pozval Njega Eminenca kardinal **Mundelein** k sebi ustanovitelja našega lista, Very Rev. Kazimirja Zakrajška O.F.M., in mu je izročil posebno pismo, doposlano mu od sv. stolice za imenovanega gospoda. Pismo je pisano v angleškem jeziku in ga tu priobčujemo v izvirniku in v slovenski prestavi.

REV. K. ZAKRAJŠEK, O.F.M.,
1852 West 22nd Place,
Chicago, Ill.

Segretaria di Stato
di Sua Santita.

Dal Vaticano, Feb. 27, 1926.

Dear Rev. Father:—

It is my pleasing duty to inform you that the Holy Father has learned with pleasure of your collaboration in several Catholic periodicals published with the approval of His Eminence, the Cardinal Archbishop of Chicago.

His Holiness is particularly gratified to know that suitable spiritual reading in their own languages is provided for people from Slovenia and Slovakia, and from His Heart He imparts to you and those associated with you in this meritorious work the Apostolic Benediction.

With the assurance of my sincere esteem, I am, dear Rev. Father,

Faithfully yours in Christ,

V. CARD. GASPARI.

REV. K. ZAKRAJŠEK, O.F.M.,
1852 West 22nd Place,
Chicago, Ill.

Državno tajništvo
Njega Svetosti.

Iz Vatikana, 27. februarja 1926.

Dragi, častiti oče:—

Prijetna dolžnost mi je, sporočiti Vam, da je Sveti Oče zvedel z veseljem o Vašem sodelovanju pri več katoliških listih, tiskanih z odobrenjem Njega Eminence, kardinala nadškofa iz Chicage.

Njega Svetost je posebno veselilo, ko je izvedel, da se skrbi za duhovno branje v njih lastnem jeziku za ljudi iz Slovenije in Slovaške in iz srca podeljuje Vam in vsem, ki so združeni z Vami pri tem zaslužljivem delu, Apostolski Blagoslov.

Z zagotovitom mojega odkritega spoštovanja sem Vaš, dragi, častiti oče,

vdani v Kristusu,

V. KARDINAL GASPARI.

Uredništvo lista "Ave Maria" je tega priznanja in tega blagoslova iskreno veselo. Ravno za čas **naše kampanje** smo dobili navdušujočo novico, da je stopil v prvo vrsto **naših agitatorjev** sam sv. oče Pij XI.!

Dragi naši prijatelji in naročniki našega lista, ali je treba "Ave Mariji" še drugačnega priporočila? Namestnik Kristusov jo hvali in priporoča, on bla-

goslavlja vse, ki so združeni v sotrudištvu za lepoto in razširjenje "Ave Marije!"

Ne prezrite torej v teh lepih in velikih dneh našega poziva in pojdite z novim pogumom na zveličavno delo!

Poznamo vas in vemo: ni nam treba drugega reči ko to — **blagoslov sv. očeta Pija XI. je z vami na vaših potih!**

Resna beseda o katoliškem tisku.

Andro Tomec.

AŽNOST tiska je tako neizmerna in dalekosežna, da jo le malokdo dovolj pozna. Posebno se pa vse premalo zavedamo te važnosti mi katoličani. Jaz mislim,, če bi se je dovolj zavedali, bi bilo obličje zemlje danes drugačno.

Koliko žalostnih, grozopolnih in pogubonosnih uspehov so nasprotniki vere in cerkve že dosegli s svojim tiskom. Koliko tisočem ljudi so vzeli vero, jim uničili vsak blag človeški čut, koliko jih odtrgali od cer-

kve, koliko dušnega in telesnega gorja, pregreh in zločinov, nereda in zmešnjav povzročili!

Pisec teh vrstic pozna nasebino, v kateri je okoli 200 slovenskih družin, pa ni med njimi niti enega zares **praktičnega** katoličana, toda ni ga med njimi obenem morda niti enega, ki bi se imel za brezverca, temveč se smatrajo še za katoličane, **čeprav ne izpolnjujejo več verskih dolžnosti.**

Če bi jim kdo očital, da niso katoličani, bi tako ogovarjali, češ: saj damo otroke krstiti, skrbimo, da opravijo prvo spoved, prejmejo sv. obhajilo, sv. birmo, smo cerkveno poročeni in umrle člane družine dajemo cerkveno pokopati . . .

Torej — za katoličane se imajo, **a tega imena niso vredni . . .**

Kdor natančno in vestno ne izpolnjuje vseh božjih in cerkvenih zapovedi, ne prejema sv. zakramentov, ne hodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih k sv. maši, se ne zmeni za molitev, za postno zapoved, **podpira pa in naroča veri in cerkvi sovražne liste**, ni več katoličan.

Ker je pa te splošne mlačnosti, tega s katoliškim imenom pobarvanega brezverstva in poločivarstva glavni vzrok protiverski tisk, bi se moralo z vsemi sredstvi delati na to, da se ljudje obvarujejo te usodopolne kuge in da dobe v roke protistrup: **katoliško berilo.**

Skušnja uči in dokazuje: kdor enkrat začne prebirati protiverske liste, je navadno za cerkev kmalu izgubljen, je že na potu gotove pogube, pa naj bi tudi semtertja še čital kaj dobrega, zakaj strup ima večjo moč nego zdravilo. Strup protiverskega tiska jih kmalu tako prevzame in prešine, da polagoma prenehajo opravljati verske dolžnosti; kljub temu pa pravijo, da so še katoličani in še vedno hočejo nekaj od cerkve.

Zato sem jaz prepričan, da bi bilo potrebno tole: Cerkev naj bi izdala naredbo, da bi moral vsakdo, ki bi hotel kaj od cerkve, **poprej dokazati**, da ni naročnik protiverskega lista in da je naročnik vsaj ene-

☞
☞
☞

☞
☞
☞

ga katoliškega. Šele potem bi mu bila prošnja uslišana. Enako naj bi se taki polovičarji, ki hočejo biti malo s cerkvijo in malo proti njej, ki nimajo nobenega katoliškega lista in nočejo pomagati cerkvi v boju zoper najhujše orožje, zoper protiverski tisk, **ne sprejemali v župnije.**

Taka naredba bi ne bila prav nič prestroga, temveč popolnoma pravična. Bila bi le izraz materinske ljubezni in skrbi cerkve za svoje otroke. S takim postopanjem bi jih najgotoveje ohranila v svojem materinskem naročju in tako zagotovila njih časni in večni blagor. Na ta način bi pa tudi najuspešneje zatirala protikatoliški tisk, katoliškega pa najbolj širila in podpirala.

Za kogar se gotovo ve, da bo prej ali slej odpadel od cerkve, je pač vseeno, če odpade takoj ali pa malo kasneje. Kdor bi se ne hotel taki odredbi pokoriti in bi rajši odpadel, tisti bo prav gotovo odpadel, ako bo dalje časa bral protikatoliške liste, pa naj taka cerkvena zapoved pride ali ne. Naj ga cerkev še tako gladi in boža, naj bo nasproti njemu še tako mehka in popustljiva, naj ga še tako ljubeznivo kliče in vabi — **bežal bo pred njo.**

Ali ni nespametno, če se drevo, za katero gotovo vemo, da se bo prav kmalu posušilo, še nadalje neguje in šteje med zelena in rodovitna drevesa?

In kdo ostane še dolgo veren, ako bere protiverske časopise in liste, ki se na vso moč trudijo, z najnesramnejšim obrekovanjem, z lažjo in hujskanjem ljudem vzeti vero in izpodkopati vpliv in veljavo cerkve? Nemogoče je, ostati dober katoličan in zvest ud cerkve, če kdo verjame nasprotnim listom. Verjame pa več ali manj vsak, kdor jih bere, saj drugače bi jih menda vendar ne bral . . .

Kdor je pravi katoličan, se v naših dneh ne bo

upiral taki naredbi, saj mora izprevideti, da bi bila naredba nad vse umestna. Ne more se braniti, opustiti nasprotnega časopisja in si naročiti katoliškega. Kdor pa podpira protiverski tisk, katoliškega pa zamarnarja, ta pač ni več katoličan, njemu ni mar za cerkev, on je proti njej, ne spada več vanjo in nima ž njo več opraviti; čemu tak človek še sili vanjo in hoče od časa do časa kaj imeti od nje? **Če je cerkev dobra, zakaj podpira njene sovražnike — če je slaba, zakaj je noče povsem zapustiti?**

Pomislimo brez predsodkov. Naj bi kdo še tako natančno opravljal vse verske dolžnosti, storil drugače še toliko dobrega, živel še tako čednostno — če pa pri tem podpira protiverski tisk, za katoliškega se pa ne zmeni, čeprav ve, da je to edino orožje, s katerim se more cerkev braniti zoper nasprotnike, **ni katoličan**, temveč odpadnik, izdajalec svoje vere in cerkve. Na eni strani hoče veljati za uda cerkve in za služabnika božjega, na drugi strani se pa proti lastnemu prepričanju bojuje,

Ali bi bilo potemtakem res preveč, če bi cerkev izdala prej navedeno odredbo in bi tako stopila na prste tistim, ki so jim opravi ž njo gole formalnosti brez duha in notranjega pomena? S tem, da cerkev takim ljudem ugodi, od njih pa nič ne zahteva, se podpira formalizem in polovičarstvo. Ti ljudje si potem domišljajo, da so za svojo vero in cerkev že dosti storili, druge, ki so res praktični katoličani in store kaj več, pa zasmehujejo kot prenapetneže, fanatike, tercijalce in pobožnjake . . .

Kdor pride s svojo vero toliko na kant, da mu je svet samo še krst, prva spoved, prvo sv. obhajilo, poroka in cerkveni pogreb, zaide polagoma v popolno brezverstvo in kmalu tudi te reči zavrže. Pa četudi bi sam zase ostal v teh rečeh zvest do konca, je pa gotovo, da vsaj njegovi otroci niti tega ne bodo več držali.

Predlagana odredba bi v tem pogledu prav gotovo naredila mnogo dobrega. Velika večina bi se brez dvoma rajši uklonila in bi se enkrat za vselej odpovedala brezverskim listom, ko da bi odpadla od cerkve, zlasti, dokler imajo vsaj še nekoliko vere. In mnogi, ki so izgubili vero, **bi je ne bili izgubili**, ako

bi bila o pravem času postavljena oblast od njih zahtevala, naj ne naročajo in ne berejo protiverskih listov, pač pa naročajo in berejo katoliške. Čitanje katoliških listov je namreč prav tako potrebno kot beg pred slabimi, zakaj vsak katoličan je potreben, da se stalno poučuje v verskih rečeh, izpodbuja k praktičnemu krščanstvu, obenem pa pomaga svoji cerkvi v njenem resnem boju zoper strastne napade sovražnikov.

Ako bi se cerkev odločila za tako korenito postopanje, bi ji nihče ne mogel očitati tiranstva in zatiranja svobode. Saj bi na ta način nikogar naravnost ne silila, da se drži njenega ukaza, pač pa bi štela med svoje ude samo tiste, ki ubogajo njene ukaze. Ali morda nima cerkev pravice, da sama odločuje, kdo je pravi katoličan in kdo ni, koga naj smatra za svojega uda in koga ne? Ali bi ne bilo kratenje svobode ravno to, če bi kdo zahteval od cerkve, da šteje med svoje ude take, ki ne izpolnjujejo njenih zapovedi in ne vrše svojih dolžnosti kot udje cerkve? Še bolj pa velja to za tiste, ki se z naročanjem protiverskega časopisja celo bore zoper njo v vrstah njenih zagrizenih sovražnikov.

Seveda bi nasprotniki zagnali velik krik proti cerkvi, ako bi se ta predlog uresničil, toda to bi bil ravno očitni dokaz, kako potreben je bil tak ukrep.

Povod tem mojim vrsticam je dalo večletno opazovanje in večletne izkušnje, ki so me poučile, kakšno strašno škodo napravljajo protiverski listi in kakšna ironija je v tem, da naročniki in braveci teh listov veljajo med nami še vedno za neoporočne katoličane.

Dostavek uredništva:—Naročanje in branje protiverskih listov in časopisov je prepovedano po naravnem in cerkvenem zakonu. Seveda je pa v posameznih slučajih dostikrat precej težko določiti, kateri listi spadajo nedvomno pod to prepoved. Z načelnega stališča je dosledni radikalizem našega vrlega sotrudnika gotovo vsega priznanja vreden. Zato smo ta članek z veseljem priobčili in iskreno želimo, da bi vsi naši rojaki zavzeli napram nasprotnim listom prav tako odločno stališče kot naš dopisnik in prijatelj, kateremu se za njegove zares iz srca prihajajoče besede prav iskreno zahvaljujemo.

LETOŠNJE MAJNIŠKE ŠTEVILKE NISMO POVEČALI, KER BO NAMESTO NJE POVEČANA JUNIJSKA, KI BO IZŠLA PRED EVHARISTIČNIM KONGRESOM.

Dajte nam novih naročnikov!

E VZKLIKAMO tako zavoljo samih sebe in tudi ne samo zavoljo našega lista. Gre nam za **rešitev duš**. Mr. Andro Tomec je dovolj jasno povedal, kako neizmerne važnosti je katoliško časopisje. In sem spada v prvi vrsti naša "Ave Maria."

Zato ne moremo nehati s klicem: **Dajte nam novih naročnikov!**

Razpisali smo kampanjo za nove naročnike in danes ponavljamo, kar je bilo tiskano že v aprilski številki.

Ponovno apeliramo na vse naše prijatelje in naročnike: **Agitirajte od dneva od 1. maja do 27. junija za nove naročnike!**

Prosimo vse, zelo prosimo: **Razširite krog bravcev in naročnikov našega lista!**

Nova kampanja nam mora prinesiti **novih uspehov!** **Marijin mesec** je tu, kronanje Marije Pomagaj se bliža — ali hočeš tudi ti s pridobitvijo novega naročnika dodati **nov biser v krono Marije Pomagaj?**

* * *

Naša nova kampanja se začne s **prvim majem**

in se neha s **27. junijem**. Zakaj tako, smo zadnjič povedali — povedali torej **dovolj zgodaj**.

Berite in upoštevajte — **nujno prosimo!**

1. Kdor bo obnovil **svojo** naročnino za celo leto v tistem času, prejme brezplačno Koledar Ave Maria za leto 1926.

2. Kdor nam pošlje **enega novega** naročnika, prejme Koledar zase in za novega naročnika.

3. Kdor pošlje **dva nova**, prejme po en Koledar zase in za oba nova, poleg tega pa še zase lep znak s podobo presv. Srca.

4. Kdor pošlje **tri nove**, prejme Koledar zase in za vse tri, posebej zase pa še molitvenik "Kvišku srca" z zlato obrezo (ali angleški "Key to Heaven").

5. Kdor pošlje **štiri nove**, dobi poleg Koledarjev za vse še molitvenik "Sv. obhajilo" z zlato obrezo.

6. Kdor pošlje **pet novih**, prejme poleg nagrad v točki 4. in 5. še krasno Marijino sliko v okvirju.

* * *

To so naši darovi. Niso bogati in imenitni, skromni so, toda saj ne pričakujemo od njih vsega. **Vse pa pričakujemo od ljubezni naših prijateljev do Boga**, od njihovega upanja na **plačilo pri Bogu**.

S tem smo hoteli povedati — **vse!**

Pri Materi Mariji Pomagaj v Lemontu.

Rev. Benigen Snoj, O.F.M.:

KDO naših vernih Slovencev ne želi biti vsaj kratek čas na tem Mariji posvečenem, ljubkem kraju? Ta sreča je doletela pisca nepričakovano in ga napolnila z neizrekljivim veseljem. Četudi je bila težka ločitev od dragih v skrb in varstvo mi izročeni — saj smo enajst let živeli skupaj v slogi in edinosti kot ena sama družina — me je pri slovesu tolažila misel: Bog me kliče, kliče k Materi! Ta misel, ta trdna zavest, kakoršno more imeti samo redovnik, ki se je odpovedal svoji volji z obljubo,

me je takoj osrčila in napolnila z veseljem. Zavedel sem se, da sledim božjemu klicu, in sem se takoj odpravil na dolgo pot k Materi, k Mariji Pomagaj v Lemont.

Kako mi je srce prekipevalo od veselja in tolažbe ves čas, ne morem popisati; čutil sem, kako resnično je, kar je rekla sv. Terezija: "Če bi ljudje med svetom mogli spoznati srečo redovnikov, ki se popolnoma odpovedo svoji volji zavoljo Boga, bi vsi hoteli iti v stmostane."

Ta sreča na svetu objame le redke; zato se ni batil, da bi ljudje trumoma zapustili svet. O tem pravi naš Zveličar sam: "Kdor

more razumeti, naj razume." Ko gar Bog s svojo milostjo kliče, naj sledi temu klicu!

Srečno sem dospel Veliki ponedeljek popoldne v Lemont k Materi. Kako sem se razveselil, ko me je toliko ljubih sobratov pozdravilo v samostanu in smo si drug drugemu podali roke! Kakor v stari domovini v samostanih, sem našel tudi tukaj isto veselje in živahno družabnost, da sem se z radostnim srcem spominjal besedi kraljevskega pevca: "Glejte, kako dobro in prijetno je, ko bratje v slogi žive." Riba je le tedaj vesela, kedar je v svojem elementu, v vodi; tako sem

bil tudi jaz ves vesel in srečen, da sem zopet enkrat po tolikih letih v veliki samostanski družini, med dragimi sobrati. V Lemontu nas je največ redovnikov skupaj; tukaj je bogoslovno semenišče, zibelka našega komisarijata, kjer se bogoslovci pripravljajo na duhovski stan. Teh je zdaj deset, dva sta že mašnika; nadalje smo še štirje patri in eden svetni gospod profesor, pet bratov lajkov, eden kandidat in štirje svetni mladeniči, zaposleni pri upravi naših listov. Vsak v tej veliki družini, ki se je v tako kratkem času zbrala tukaj, ima svoje določeno delo, ki se vrši natanko po dnevnem redu od tričetrt na pet zjutraj do devete ure zvečer: vrsti se molitev, delo, razvedrilo, počitek. Vsi smo zdravi, veseli in zadovoljni, vsak z radostjo izpolnjuje svoje delo, svoje dolžnosti. Da, lepo je in srečno redovno življenje, kjer vsak izpolnjuje svoje dolžnosti in vsi med seboj v ljubezni živijo! Na tako družino rosi Bog obilen blagoslov. Zakaj ni med svetom sreče in zadovoljnosti med ljudmi? Ker ne izpolnjujejo svojih dolžnosti — ne predstojniki in ne podložni — kot bi morali. Manjka pri mnogih pravičnosti, manjka prave krščanske ljubezni. Kedar bo zavlada prava med ljudmi, kedar bo objemala vse prava krščanska ljubezen, se bo naselila mednje prava sreča, prava zadovoljnost, pa bojim se, da je ne bom dočakal. Zato sem stokrat rajši v samostanu v Lemontu, četudi je majhen in ubog, prav po duhu in zapovedi

našega očeta sv. Frančiška Serafinskega. Vse smo zapustili, kar bi mogli imeti med svetom, in v samostanu nam ničesar ne manjka, naš nebeški Oče tako skrbi za nas. Tu imamo tudi svojo nebeško Mater. Naša mala čedna cerkva je posvečena Mariji Pomočnici ali Mariji Pomagaj; tudi Ona nas obsipa vsak dan s svojimi dobrotami. O, da bi ji bili vedno iz srca hvaležni in jo ljubili, kolikor le premoremo.

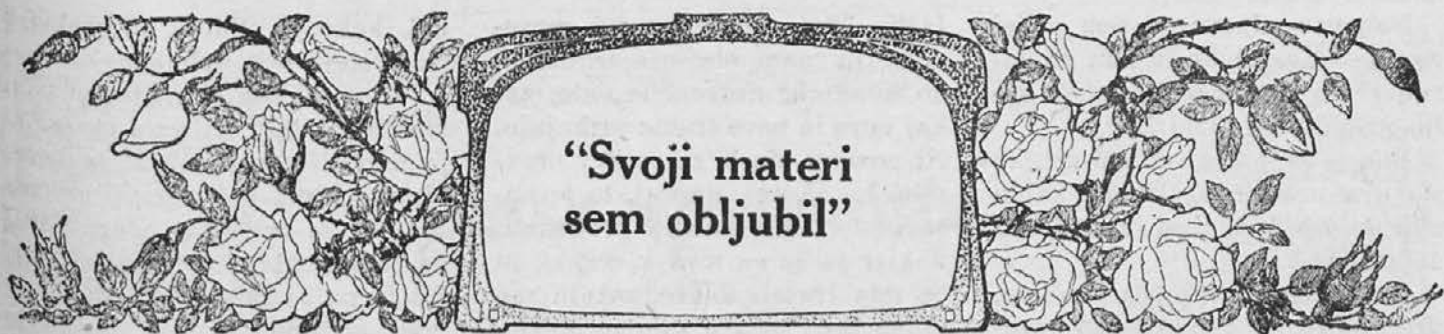
Še ni minulo leto, ko je bila naša cerkva blagoslovljena, namreč lani, 14. junija. Koliko je prišlo tedaj Slovencev in Slovakov od blizu in daleč k imenovani slovesnosti, vedo vsi, ki so bili navzoči, drugi pa iz poročil časnikov. Najbolj pa je čudovito, da se je v tako kratkem času moglo tukaj toliko narediti in, kar je še več, tudi že toliko plačalo za cer-

kev in samostan. Zato po pravici rečemo: to je delo božje, delo naše nebeške Matere. Bog je po Mariji nagnil srca naših dobrih rojakov širom Amerike in istotako dobrih bratov Slovakov, da so tako izdatno pomogli s svojimi darovi, postavili cerkev in samostan, v katerem živi zdaj obilna redovna družina. Za naše dobrotnike opravljamo na leto sto sv. maš, vsak dan se jih pri sv. maši spominjamo in vsak dan še posebej opravljamo skupno molitve zanje.

Na binkoštno nedeljo bomo obhajali prvokrat praznik naše cerkvene patrone Marije Pomagaj. Za tedaj pričakujemo veliko romarjev, ki bodo prišli počastiti nebeško Mater ter se ji priporočiti v svojih telesnih in dušnih zadevah. Največje bo pa slavlje v Lemontu, na naših ameriških Brezjah, kresno nedeljo, 27. junija. Tedaj bo višek veselja, ko bodo ljubljanski g. knezoškof dr. Anton Bonaventura Jeglič s svojimi romarji pri nas in bodo kronali lepo podobo Marije Pomagaj. To bo za nas najlepši sklep 28. evharističnega shoda v Chicagu. Za to veliko slavnost ravnokar delamo načrte, da bi se vse kolikor mogoče lepo izvršilo Bogu in Mariji v čast. O tem je že na drugem mestu našega lista brati in bo tudi še v prihodnji številki. Škof dr. A. B. Jeglič so kronali v stari domovini čudodelno podobo Marije Pomagaj na Brezjah, oni bodo kronali tudi podobo Marijino v naši novi domovini na ameriških Brezjah v Lemontu, Ill.

"Svoji materi
sem obljubil"

(Resničen dogodek, pripoveduje misijonar.)

Maks Kassiepe—A. B.:

VELIKO delavsko mesto v zapadnem delu Nemčije. Imeli smo sv. misijon.

Osem dni smo bili že na delu. Težka je naša služba, pa tudi nad vse tolažljiva. Pridige so štiri na dan: zjutraj ob petih in ob devetih, popoldne ob treh in zvečer ob osmih. Med pridigami čez dan in zvečer po zadnji pridigi notri do polnoči smo neprenehoma spovedovali. Ob večerih je bila poleg tega še pridiga v poljskem jeziku v šoli in italijanska v stari kapeli blizu velike laške kantine.

Prišel je petek. Žene in dekleta so večinoma že opravile spoved, tako tudi večji del starejših mož, trgovskih nastavljenecv in samostojnih obrtnikov. Med vsemi meščani je opaziti izredno resnobno občutje. Gostilne so prazne, ljudje trumoma drve k misijonskim pridigam. Pripovedujejo si čudovite reči. Naštevajo ljudi, ki od otroških let niso bili več pri spovedi, pa jih je ta misijon dvignil, da so našli pot v spovednico. Znan gostilničar je dobil nazaj 1600 mark, ki so mu bile pred leti ukradene, ne da bi bili mogli takrat izslediti tatu. Dolgotletna sovraštva so v teh dneh našla spravo itd.

Toda kljub tem veselim pojavom je stalo pred misijonarji in župnikom težko vprašanje: še okoli 1200 do 1500 moških ni bilo pri spovedi in jutri bo že sobota, zadnji dan spovedovanja. Ali bo prišla vsa ta množica nočoj in jutri?

Za nočoj je bilo odločeno, da stopim jaz na prižnico in spregovorim o veri in spoznavanju vere. Obenem naj še enkrat, zadnjič, prav krepko pozovem može in mladeniče, da bi vendar ne izostali od zakramentov.

Cerkev je bila natlačena, skoraj sami moški so čakali na pridigo...

Sam ne vem, kako je prišlo. Res sem pridigal o spoznavanju vere in sem krepko raztrgal in razcefral vsa mogoča opravičevanja, ki jih kristjanu narekuje strah pred ljudmi. Naenkrat mi je pri pogledu na množico mož in fantov postalo mehko pri srcu in kakor po posebnem navdihu od zgoraj sem začel brez zveze pridigati o naši ljubi Materi Božji.

"Če je morda še kdo med vami, ki se kar ne more odločiti za poboljšanje, naj s polnim zaupanjem kliče na pomoč našo nebeško Mater. Kdor ima le še iskričo ljubezni do te mile Matere v srcu, naj se ojunači in ima pogum; naj bo prepričan, da ga bo priprošnja Marijina privedla na pravo pot. Naj nihče ne reče: kaj pomaga meni molitev, saj vendar že zdavnaj nimam nič vere več! Ne, brat moj, z zadnjo mrvico svoje izgubljene vere, ki ti morda še tli v srcu, **poskusi vsaj**, moliti k Mariji. Ona ti bo izprosila od Boga milost poživljene vere, srčnega miru in stanovitnosti v dobrem do konca..."

Ne vem, kaj sem še govoril. Gotovo je, da vse te besede niso spadale v načrt moje pridige, temveč so mi takorekoč kar same od

sebe privrele iz srca. Zato me je moj predstojnik, ki je poslušal pridigo iz zakristije, po končanem govoru nalahko pograjal, češ, da sem se oddaljil od predmeta svoje pridige...

Nato smo odšli zopet v spovednice. Bilo je pol ene po polnoči, ko sem se dvignil in hotel oditi v župnišče. Naenkrat zapazim pred kipom žalostne Matere Božje starejšega moža na kolenih. Rožni venec je držal v rokah in bridke solze so mu vrele iz oči.

Vprašam ga, če čaka na spoved. Pa mi odgovori:

"Gospod misijonar, že petindvajset let nisem bil pri spovedi. Prišel sem ob vso vero in tudi v cerkev nisem zahajal. Ali ta le rožni venec je še od moje rajne matere doma. Na smrtni postelji mi ga je dala za spomin. Takrat sem celo obljubil umirajoči materi, da bom vsak dan vsaj en odstavek rožnega venca molil. To sem držal njej na ljubo prav do danes. Res, globoko sem padel. Vedno se mi je zdelo: pregloboko si se pogreznil, da bi se mogel še rešiti. Ali nočoj sem šel iz same radovednosti zopet enkrat v cerkev in sem slišal samo to, kako ste govorili o ljubi nebeški Materi. Dejali ste: Kdor ima le še iskričo ljubezni do Marije, bo gotovo rešen. Pri teh besedah sem začel zopet upati. Zakaj čeprav sem globoko zašel, zoper Mater Božjo se nisem nikoli pregrešil, njen rožni venec sem vedno visoko čislal in materi dano obljubo sem vestno izpolnjeval. Ali je res, da se še lahko izpreobnem?"

Namesto odgovora sem prijel moža pod pazduho in sem ga odvedel v spovednico. Kaj se je dalje zgodilo, ve samo Bog.

Bilo je že precej po eni uri, ko sta dva presrečna človeka zapustila hišo božjo, ki se je med tem že stemnila.

Za petkom je prišla sobota, predzadnji misijonski dan, zadnji dan spovedovanja. Od enega konca cerkve do drugega so se postavili možje v dolgih vrstah pred spovednice in mirno čakali, da pride vrsta nanje. Mnogi med njimi so si bili izprosili dopust v tovarni, da bi mogli nemoteno opraviti tako silno imetnitno misijonsko dolžnost. Danes sta tudi samo dve kratki pridigi, zakaj danes je čas obilne žetve in žanjci nimajo radi, da jih večkrat kdo moti pri tako upolnem delu.

O, kako krasno bo jutri skupno sv. obhajilo mož! Veselje in to-

lašba, ki jo občutimo pri spovedovanju, nam olajšuje trudapolno in skoraj neskončno delo, zakaj nove in nove trume prihajajo. Ni poznati, da bi se cerkev praznila. Le naprej, naprej, to je naše geslo. Ne smemo prenehati, dokler je še en mož v cerkvi, in če ima trajati spovedovanje vso dolgo noč! Tako smo se misijonarji medsebojno opominjali v kratkih odmorih, ko smo stopili v zakristijo in si poiskali nekoliko svežega zraka ali tudi drugega okrepčila.

Nobeden ni mislil na počitek, čeprav smo v zadnjih nočeh komaj po štiri ure spali. Tako je menda pri srcu vojskovodji, ko hoče z zadnjimi ostanki svojih sil pregnati premaganega sovražnika iz njegovih postojank.

Nenadoma me pokličejo k župniku. Mora že biti kaj nujnega, zakaj pred dobre pol ure sem vi-

del, kako je odhitel po cerkvi z Najsvetejšim k bolniku.

"Gospod misijonar, imam vam izročiti zadnjo zahvalo moža, ki je že mrlič. Tisti mož, ki je danes zjutraj o pol ene opravil pri vas spoved, je ravnokar umrl. Stroj ga je zagrabil in mu potrl ude. Bil je pa še pri zavesti in mi je pred pričami povedal, kako je našel pot izpreobrnjenja. Danes zjutraj je prejel v cerkvi sv. obhajilo. Jaz sem mu dal pred nekaj minutami poslednje olje in vesoljno odvezo. Kljub strašnim bolečinam je umrl vdan v voljo božjo kot pravi junak. Rožni venec, ki je postal njegova rešitev, je imel do zadnjega v rokah. Hvaležno vas pozdravlja in prosi, da povsod pripovedujete, kako je po Mariji prejel milost, da umrje z Bogom spravljen ravno na dan, ki je njej, nebeški Materi, posvečen."

Mrs. Nežika Tomec:

Majniška.

Priklil je zopet majnik krasni,
vsa zemlja s cvetjem se odeva.
Naj tudi moje verno srce
Mariji slavo, čast prepeva.

Kako si krasen, majnik zlati,
obsiplješ s cvetjem nas zemljane:
zdaj milosti deli nam Mati
in blagoslavlja svoje vdane.

Kako je radostna vsa zemlja,
ko Materin se god praznuje!
Vsak list na drevju to oznanja,
vse stvarstvo z mano se raduje.

In ko priklije zadnji majnik,
takrat roko podaj nam, Mati,
popelji na livade s sabo,
kjer večni klije majnik zlati.

Naše vprašanje.

H. B.

LI ste že kdaj slišali o takozvanem "vzhodnem vprašanju?" V stari domovini je vsaj deloma skoraj vsakemu znano,

ker se zlasti po vojski veliko piše o njem. To je vprašanje, kako bi mogli razkolno vzhodno cerkev združiti z zapadno, katoliško. Če pomislimo, da spada v pravoslavno cerkev nad sto in dvajset milijonov naših slovanskih bratov, v pretežni večini Rusov, potem po pravici lahko rečemo, da je "vzhodno vprašanje" pred vsem naše slovansko vprašanje. Ako se "vzhodno vprašanje" po tolikih stoletjih razkola ugodno reši, bo to za nas katoliške Slovane v verskem in narodnem oziru tako ogromnega pomena, da ga zaenkrat niti pregledati in preceniti ni mogoče. In ugodna rešitev tega vprašanja danes niso samo sladke slovanske sanje, ki se proti jutru v nič razblinijo. Tudi tisti, za katere te sanje z narodnega stališča niso sladke, ampak grenke in težke, so prepričani, da je danes to vprašanje skrajno praktičnega pomena in dovoljen dejanski odgovor nanje verjetnejši kot kedaj v zgodovini. Pravoslavna ruska cerkev ni več dekla carjev, kakor je bila do predvojnega časa. Njeni novi gospodarji boljševiki naravnost

suženjsko postopajo z njo. Kaj čuda, če je zahrepenela po rešitvi v združenju z zapadno, katoliško cerkvijo.

Sam sv. oče čaka, moli in stori kar more, da bi čim prej podal roko sprave tej globoko verni, a zdaj tako bridko skušani hčerki, ki je zapustila očetov dom in v času svoje težke preizkušnje zopet začela misliti nanj ter zahrepenela po vrnitvi. Po zgledu sv. očeta se je ves krščanski svet obrnil proti Rusiji, zlasti seveda slovanski. Učeni prijatelji zedinjenja obeh cerkev so se že ponovno sestali na grobu sv. Metoda na Velehradu in prošlo leto v Ljubljani, da bi izmenjali svoje misli o zbližanju in ustvarili za to potrebno podlago. Dasi ne na eni ne na drugi strani splošno ni manjkalo dobre volje in se je marsikak predsodek odstranil, so vendar spoznali, da je razdor in razpor le preveč vkoreninjen. Zgolj človeška sredstva ne zadoščajo, da bi se dal poravnati. Treba, da božja roka poseže vmes. V dosego potrebne božje milosti in pomoči, so katoliški pospeševalci zedinjenja ustanovili bratovščino slovanskih apostolov sv. Cirila in Metoda pod imenom "Apostoljstvo sv. Cirila in Metoda." Glavni namen "Apostoljstva" je priproste vernike pritegniti v krog pospeševalcev zedinjenja s tem, da bi je z molitvijo pospešili. Danes je ta bratovščina razširjena že po vseh slovanskih škofijah. Med vojno, ko sta bili

Nemčija in Avstrija preplavljeni z ruskimi begunci in ujetniki, so tudi Nemci pobližje spoznali globoko verno rusko dušo in od svoje strani ustanovili posebno društvo z istim namenom. Imenuje se "Unio catholica — Katoliško zedinjenje." Z Dunaja, kjer so je poklicali v življenje, se je kmalu razširila po vsej bivši Avstriji in Nemčiji. Tako "Apostolat sv. Cirila in Metoda," kakor "Unio catholica" imata v sedanjem sv. očetu velikega zagovornika, kar jima pomaga do vedno večjega razmaha.

Katoliška Amerika se doslej za ta pokret ni veliko zmenila, kakor se za nobeno slovansko zadevo ne briga dosti. Kajpada bi se vsaj za to lahko malo bolj, ker je v prvi vrsti splošno katoliška, potem šele slovanska. A ker je sv. oče zadaj in tega prav nič ne skriva, da, še ob vsaki ugodni priliki povdari, se je zadnje čase tudi ona zganila in začela za stvar interesirati. Da se bo vedno bolj, bo skrbela "Unio catholica," ki je v New Yorku odprla svoj office, z namenom to veliko misel med ameriške katoličane razširiti in jih navdušiti zanjo. Benediktinec Rev. Avguštin grof Gallen je voditelj ameriške sekcije. Komaj se je dobro vstanovil, že je začel živahno in uspešno akcijo. Te dni smo brali, da je stopil pred našo javnost z načrtom, v Philadelphiji pozidati semenišče za vzgojo slovanskih misijonarjev, ki naj bi pripravljeni čakali na klic: Ru-

sija je dozorela za žetev, pridite! Stroški za to semenišče so proračunjeni na \$250,000. Vodili je bodo škofje vzhodnega obreda, drugače bo menda pod neposredno upravo oo. bazilijancev, ki so edini katoliški moški red vzhodne cerkve.

Tudi slovanski propagatorji zedinjenja bi svoje "Apostoljstvo sv. Cirila in Metoda" radi razširili v Ameriko; deloma zato, ker je velik kontingent slovanstva našel v njej drugo domovino, deloma pa tudi zato, ker upajo potom njega priti do boljšega finančnega ozadja "Apostoljstvu," kakor mu ga more dati obubožana Evropa. Na chicaškem evharističnem kongresu bo Rev. Jemelka, glavni tajnik "Apostoljstva" imel o njem posebno predavanje, na kar Slovane, posebno Slovence že zdaj opozarjamo. Slovenski voditelj "Apostoljstva," svetovno znani in čislani strokovnjak v "vzhodnem vprašanju," prelat Dr. Franc Grivec, vseučiliški profesor v Ljubljani, nam je pred kratkim pisal, da bi "Apostoljstvo" rad presadil tudi med nas, če je kaj upanja, da bi se vkoreninilo. Odgovorili smo mu, da tla sicer niso tako ugodna, kakor si morda tam mislijo, vendar pa ne docela nerodovitna. Svetovali smo mu, da če kje, bi bilo tu pri nas primerno mesto za ustanovitev te lepe slovanske bratovščine. Kajti v našem komisarijatu smo združeni ravno tisti narodi, na katere stavijo poznavatelji razmer največ upanja pri podrobnem delu za zedinjenje pravoslavja s katolicizmom. Poljaki so sicer najmočnejši in Rusom najbližji, a pri pri njih tudi najbolj osovraženi med vsemi slovanskimi narodi.

Oni tedaj pri neposredni akciji ne pridejo veliko v poštev. Njih misijonarje bi imeli bolj za politič-

ne kot evangeljske poslance. — Proti Slovincem, Slovakom in Hrvatom nimajo teh predsodkov.

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za “Ave Maria” napisal
Rev. Marijan Širca, O.F.M.—Brezje.) (Dalje.)

16.

EMISLI so obudile v Patricku silno bol. Takoj je odhitel k bratu. Z listom v roki je ves zasopljen stopil v njegovo sobo.

Brat se ga je kar vstrašil.

“Patrick, kaj se je pa vendar zgodilo? Tako čudno prepaden si!”

“Da, nekaj strašnega ti imam povedati,” je stisnil iz sebe Patrick in sedel. “Harry, prečitaj to pismo, potem boš razumel moje razburjenje.”

Pomolil je bratu pismo Rogerja White.

Tudi Harry je prebledel, ko je pismo prebral. Prestrašeno je pogledal Patricka.

“Kaj pomeni to? Ne razumem vsebine pisma. Ali je bilo naslovljeno na očeta?”

“Da, Harry! In tistega človeka, ki je poravnal očetov dolg, sva midva — — ne, tistega človeka sem jaz spravil v ječo, ker ti nisi hotel verjeti njegove krivde.”

“O, Patrick, Patrick, kaj sva naredila!”

“Zakaj praviš: sva naredila? Jaz sam sem vsega kriv. O, zakaj nisem poslušal opominov umirajočega očeta? Njegove besede, da treba iskati poti k resnici, k Bogu, so mi vedno zvenele po ušesih, neki drugi glas, ki je moral prihajati iz pekla, mi je pa prigovarjal, naj udušim glas vesti v sebi. In tako me je stara mržnja do katoliškega duhovnika zapeljala, da sem si ustvaril neutemeljeno sodbo o njegovi krivdi. O, kako pekoč ogenj sem si zapalil v srcu! Oni plemeniti duhovnik prenaša kot žrtev svojega poklica kazen zločinca, jaz pa, ki sem še kaj hujšega zaslužil, uživam svobodo in prostost!”

“Patrick, kaj pomaga sedaj tako obtoževanje samega sebe in tarnanje? Saj še ni gotovo, da je

to tvoje domnevanje tudi resnično. Najprej je treba dokazov. Sicer po vsem tem tudi jaz priznam, da je sedaj njegova nedolžnost verjetna. Vendar . . .”

“Dokazov je treba, praviš,” mu je Patrick odločno presekal besedo. “Tu notri v mojih prsah je dokaz. Moja vest se zopet oglašja in mi pravi, da nisem nikdar trdno veroval v duhovnikovo krivdo. Še vedno mi je pred očmi njegov presunljivi pogled, ko sem zoper njega pričal. Takrat sem živo začutil, da ta mož ne more biti kriv, in, o Harry, notranji glas mi je tudi prigovarjal, naj svoje prepričanje očitno povem. Ali oholost in bojazen, da bi se umazalo čisto očetovo ime, sta mi zaprli usta.”

“Kaj pa misliš sedaj ukreniti, Patrick?” je vprašal brat in videlo se mu je, da napeto pričakuje odgovora.

“Čemu vprašaš, dragi brat?” je odgovoril Patrick skoraj užaljen. “Kaj moreva drugega storiti ko prej ko mogoče pomagati do svobode nedolžnemu?”

Harryja so te besede neprijetno dirnile. Pomislil je na očeta...

“Kaj pa oče, Patrick? Pomisli, da se tvoja namera ne more uresničiti, ne da bi bil oče razkrinkan kot slepar! In tako bo za vedno oblateno njegovo ime.”

Patrick je zajechal.

“Ah, Harry, to bo zame najhujša kazen, ali drugače ni mogoče. Toda, Harry, ravno očetu sva to dolžna, da ne onečastiva njegovega pravičnega dejanja s krivičnim, kar bi bilo še tisočkrat bolj zaničljivo in grdo. On je res oškodoval prijatelja, midva sva pa vzela ubogemu duhovniku stanovsko čast in osebno prostost. S tem sva mu prav za prav vzela življenje in še več. Ali moreš še nadalje nesrečnemu jetniku krstiti to, kar je po vsej pravici njegovo in kar sva mu midva vzela sicer ne ravno popolnoma hote,

vendar pa le zavoljo površnega sumničenja? Harry, ali hočeš, ali moreš kaj takega storiti?”

Harry si je podprl glavo in se zamislil.

“Patrick, kako uiti iz te zagate? Izogibali se naju bodo in vse zaupanje v našo hišo bo omajano! Našega imena ne bo nihče več s spoštovanjem izgovoril.”

“Ali govori te besede moj brat Harry?” vpraša Patrick žalostno. “Vse te reči so sedaj postranskega pomena, glavno je, da popraviva vnebovpijočo krivico. Ali moreš upati, da bova imela mir in srečo, ako pustiva, da nedolžni duhovnik še dalje zavoljo naju trpi tako krivico? Ali hočeš, da bo tudi naju mučila vest na smrtni postelji — kot je pekla rajnega očeta? On je sicer bil tako srečen, da si je z duhovnikovo pomočjo razbremenil vest in poravnal narejeno škodo, nama bi pa bilo to nemogoče, zakaj kako hočeš poravnati desetletno ječo in sramoto nedolžno obsojenemu jetniku?”

Harry se je zopet zamislil.

“Imaš prav, Patrick, pravica pred vsemi drugim! To morava storiti, čeprav bo zelo zelo težko. Kako naj to reč povem svoji ženi, ki je tako globoko prepričana o neomadeževanosti naše hiše?”

“Saj res, Harry, na to nisem mislil. — Morda se da kaj drugače ukreniti.”

Dolgo sta ugibala, kako bi ohranila dobro ime hiši in vendar ne grešila proti pravici. Slednjič se Harry odloči in s premislekom pove svojo misel.

“Oprosti, Patrick, da sem za trenotek le-nase mislil. Neglede na posledice storiva to, kar nama ukazuje vest.”

“Kaj je pa treba najprej storiti, Harry? Mene je strašno razkritje tako zmedlo, da ne morem jasno misliti. Ali naj stopim takoj k državnemu pravdniku in mu povem, kaj sva našla?”

"Ne, Patrick," je dejal Harry, ko je zadevo natanko premislil in svoje misli zbral. "Sama skušajva najti dokaze za duhovnikovo nedolžnost. Morda bo na kak način mogoče obvarovati ugled našega dobrega očeta."

"Čemu in kako bi iskala dokazov? Ali ni ta list popolnoma zadosten dokaz?"

"Ne, Patrick, nastopiva drugo pot. Najmiva detektiva, da poišče tega Rogerja White-a ali vsaj njegovo družino. Ako se to posreči, obiščeš ti to družino in se prepričaš, če je prejela 20,000 dolarjev in kdo ji je to vsoto poslal."

"Misliš, da se je dal duhovnik onim ljudem spoznati? Mož, ki

je pred sodnijo tako vestno varoval tajnost, je gotovo ni manj varoval kje drugje."

"O tem sem tudi sam popolnoma prepričan. Toda utegnejo se najti drugačni sledovi. Verjetno je, da je bil osebno pri teh ljudeh, ker je po očetovi smrti tako nenedoma odpotoval. To bi bilo dovolj. Če je pa denar izročil po drugi osebi ali ga poslal po pošti, bomo pa iz časa, kdaj je bil denar poslan, dovolj verjetno skleпали, da je to prav tista svota, ki je izginila ob očetovi smrti."

"Oh, da bi mogel skrajšati čas duhovnikovega trpljenja!" je vzkliknil Patrick. "Kaj misliš, Harry, ali ne bi oblast jetnika ta-

koj izpustila, ako oba potrdiva, da Rev. Golob ni ukradel denarja? Rekla bi, da je ž njim poravnal star dolg po naročilu umirajočega očeta."

"Sodnija zahteva dokazov. Brez njih je nemogoča obnovitev obravnave in nemogoča osvoboditev jetnika."

"Pa vsaj eno bi rad storil. Obiskal bom nesrečnega duhovnika in ga potolažil. Povedal mu bom, da nič več ne verujeva v njegovo krivdo in da bova storila vse za njegovo skorajšnjo prostost in vrnitev časti!"

"Da, stori to, Patrick, jaz pa poiščem detektiva in mu naročim, naj poišče družino White."

(Dalje prih.)

Na misijone v Indijo.

ASTRE so odcvetele, ptice selivke že odhitele v kraje vednega poletja, napočila je otožna doba krizantem — in prišel je čas, da sledim davnemu hrepenenju srca, da sledim najlepšemu poklicu . . . Pot za najlepšim vzorom je bila odprta, predstojniki so mi veleli, naj krenem po njej: jesen je čas odhoda v misijone . . .

Visok je ta smoter, bom li zmožen? Kdor v Boga zaupa, ne bo osramočen, mi je odgovoril tajni glas. Čutil sem: Bog te kliče in z zaupanjem v pomoč Najvišjega sem odšel na pot. Da me čaka več trnja ko cvetja, sem pričakoval, smo pač popotniki na zemlji in katero življenje je težavnejše od življenja katoliškega misijonarja?

Kot skromen misijonski brat salezijanske kongregacije sem odšel, da v družbi tovarišev po-

magam misijonarjem - duhovnikom v sveti službi reševanja duš iz teme poganstva. Kajti ni dovolj, da je mladina samo krščena, treba jo je tudi učiti, po veri živeti, treba ji je dati omike, kratko, v vsem mora biti misijonski brat desna roka misijonarjeva, da more uspešno vršiti svoje apostolsko poslanstvo. In zlasti dandanes, ko je napočil odločilni trenotek, ko se bo izvojevala zmaga med edino pravo katoliško vero in med mislinsko ter protestantsko nad propadajočim poganstvom.

Razveselil sem se dovoljenja predstojnikov in slovo mi primeroma ni bilo pretužno. Nasprotno, še težko sem čakal onega dne, ko naj me odpelje vlak v tujino. Pa mi je vendar postalo tesno, ko je klicalo srce:

Oj hišica očetova, Bog živi te,
zdaj se ločiti morava, Bog živi te...
Al' tega nihče ne pove,
če bom kedaj še videl te . . .

Salezijanski br. Martin Berlec.

In milo se mi je storilo, ko sem pomislil na marsikoga, ki mi sedaj kliče:

Dol' se vsedi, kaj boš stal,
kaj boš stoje slovo jemal . . .

Morda ne bom svojih dragih nikoli več videl, ali se bom pa morda sam radi pomanjkanja zdravja prehitro vrnil v domovino? . . . Ali pa umrjem v tujini? Tovariš, tudi Martin, mi je porredno nagajal, da me bodo Indijci darovali glasoviti boginji, toda kdo ve, če ne bodo njega poprej Turki pobili v Sveti deželi, kamor je odhajal?

Toda kaj bi opisoval slovo, saj ga je že vsak bolj ali manj občutil, kakor je pač kdo bolj ali manj nežnega srca. Kajne, prijetno ni bilo, toda vdajati se žalostnim čuvstvom — čemu? Lahko se še vidimo, ako pa ne, v raju se snidemo, in tam ne bo več ločitve, sem pomislil, in vsa žalost je iz-

puhtela kot kafra. Bog nas kliče, pojdimo!

Ljubljana se je zavijala v megljen pajčolan, vsa narava se je pripravljala na zimsko spanje, ko sva odhajala s tovarišem proti Italiji, da od tam z novimi tovariši pohitim v deželo, kjer nikdar ne mete sneg in ne brije burja. Solnce, ki se je boječe prikazovalo izza oblakov, je pošiljalo poslednje pozdrave Adriji, ko je naš brzovlak hitel mimo Miramara.

V Trstu sva presedla, da z drugim vlakom odražava proti Benetkam. Je res lepo to mesto tudi v nočni razsvetljavi, a jaz bi ga videl rajši podnevi, da bi si mogel ogledati cerkev sv. Marka. Bila sva pa zato drugi dan odškodovana, ko sva si ogledala stolnico v Milanu. Popoludne sva bila že v Turinu. V tem mestu je častitljivi Janez Bosko začel svoje delo za mladino, ko ga je pozvala Marija Pomočnica, in po njenih priprošnjih je sedaj ustanova ubogega pastirčka, ponižnega duhovnika, razširjena po vseh delih sveta.

V zavodu, kjer je zibelka naše kongregacije, sem preživel v družbi številnih misijonarjev tuje narodnosti in nekaj slovenskih zares lepe, srečne trenutke. Ne pozaben mi je dan, ko smo praznovali petdesetletnico salezijanskih misijonov. Ker je bil ta dan ravno sv. Martin, sem vesel vzkliknil: "Danes sem pa praznoval najlepši god v življenju!"

Ta dan sem v čarobno razsvetljeni, tesno napolnjeni baziliki prejel objem in misijonski križ iz rok višjih predstojnikov. Z menoj je doživelo isto srečo 224 tovarišev in hčera Marije Pomočnice. Slišali smo besede bodrila in tolažbe, bodisi duhovniki, kleriki ali lajki. Vsi smo bili polni sreče

in poguma . . . V resnici — kako lep spomin!

Trije tedni priprave so hitro minuli. Zadnji teden pred odhodom na morje sem imel še srečo, da sem obiskal svete kraje starega Rima in prejel blagoslov vatikanskega jetnika in Očeta narodov. Kajti ljubeč sin rad prejme blagoslov očeta pred odhodom v daljne kraje in v veliko tolažbo mi je bilo, da sem ga prejel. Kristusov namestnik in misijonska razstava, ki me je še bolj izpodbudila za moj cilj — oboje mi je sedaj sladek spomin na dni rimskega bivanja.

Vse pride in vse mine in tako je tudi minul čas bivanja v Italiji. Tovariš Martin je ostal v Rimu, da od tam odide preko Neapeljna v bližine onih krajev, kjer se je odigralo življenje Boga-človeka. Blagroval sem ga in tudi sam je bil ves srečen, da pojde v deželo, kjer se je cedil med in mleko milosti besede božje Adamovim otrokom. A ob misli, da Jezus nudi vse to povsod, kjer se nastani katoliški misijonar, mu nisem prav nič zavidal — Njega samega bom deležen tudi v Indiji . . .

Želja, da bi si mogel ogledati Assisi, kjer je živel serafinsko življenje sv. Frančišek, solncu in ptičkam brat, ubog v svoji halji, a zdaj že sedem stoletji s Kristusom poveličan in bogat, mi je, žal, splavala po vodi: Umbrija je spala spanje pravičnega, ko je brzel vlak po njej, a v Florenci sem imel priliko uživati gostoljubnost ondodnih sobratov in radovati se panorame Dantejevega mesta — bil sem vzhičen ob pogledu na lepi razgled. Pomislil sem pa, da tudi naša domovina ni nič manj lep umotvor Stvarnikov — ko bi se mi tega le bolj zavedali! Ali sem imel prav, dragi rojak?

Ko smo dali slovo Turinu in

krajem v solnčni Liguriji, smo preleteli Monaco — da ne pozabim omeniti glasovitega Monte Carlo, letovišča Nizze — še malo in bili smo na francoskih tleh. Skoraj do Marseja (Marseille) smo imeli lep pogled, bodisi podnevi, ko se je solnce lesketalo v morju in švigale ladje in čolni po morski gladini, bodisi ponoči, ko so se luči obmorskih mest in vasi zrcalile v morju.

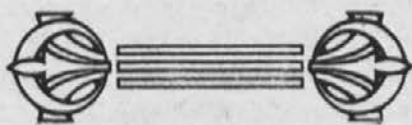
Ura je kazala polnoč, ko smo prispeli v južnofrancosko mesto Marsej. Tam smo prenočili pri sobratih. Imeli smo priliko, prepričati se, kaj pomeni francoska "liberta," ko smo videli velik del zavoda, odmenjenega vzgoji obrtniške mladine, okupiran od vlade. Videli smo, kako tisti, ki najbolj kričijo, da ljubijo domovino, delajo ravno nasprotno, ko zavirajo delo blagih src v korist domovini samo zato, ker so katoliški redovniki . . .

Hvala Bogu, da nismo praznovni, sicer bi nas malo skrbelo, kako bo z našim potovanjem po morju, ker smo se vkrcali na ladjo ravno na petek. In petek, pravijo, je slab začetek. Pa mi smo imeli druge reči v mislih, s praznovnostjo se pojte solit, strahopetci! Bilo nas je ravno dvanajst misijonarjev, ki smo se ta dan prepustili valovom na milost in nemilost. Torej — kakor dvanajst apostolov — upajmo, da med nami ne bo Judeža.

Oko mi je iskalo cerkve Notre Dame de la Garde, ki čuva nad mestom, ko se je mogočni parnik, obsegajoč 16,000 ton, oddaljeval od obrežja. Ravno smo bili pri sv. maši, ko se je začel premikati, in ko smo prihiteli po končani požnostni na krov, smo že pluli . . .

"Oj le naprej, oj le naprej . . ."

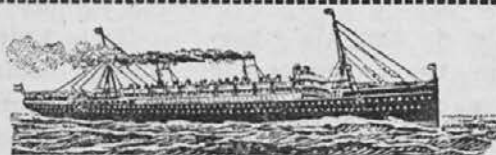
(Dalje prih.)

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

(Dalje.)

LURD se mi je zdel tako podoben Kamniku, da se mi je po nekaterih ulicah kar zdelo, da grem po Šutni proti trgu ali po starem trgu proti Kamniškim planinam. Samo postajo železnice si mislite na Žalah in sneženi vrhovi Pirenej se vidijo nekoliko dalje proč. Lepo in prijazno, idilično lepo mestece, ki se vije po ozki dolinici, po kateri teče reka Gave, polovico manjša od Ljubljance. Ker je mesto v kotlini, pride železnica nekako tristo metrov nad mestom ob obronku nizkih hribov na severni strani. Tako je postaja na višini, s katere se vidi precej daleč po dolinah.

Mesto šteje, če se ne motim, nekako dva tisoč prebivalcev, od katerih se gotovo dve tretjini preživljata samo s prodajo romarskih spominkov. Od postaje doli do cerkve je gotovo vsaka druga hiša trgovina z devocijonalijami, katerih še nikjer nisem našel v toliki izbiri ko tukaj. Da, Francoz je iznajdljiv v tem in je nekoliko žida v njem. Ko so naši romarji in romarice zašle v te prodajalne, jih ni bilo več spraviti ven.

"Zdaj bo pa zadosti," je sklenil ta ali oni, ko je plačeval precej velik račun. Toda preden je postrežnica zavila vse v zavitek, je vsakdo našel še to, pa še to, spomnil se je še na tega in onega prijatelja ali znanca, ki tudi ne sme nanj pozabiti. In zopet se je začel polniti nov zavitek.

Koliko prihaja v Lurd ljudi, ki znajo angleško, kažejo napisi na vseh prodajalnah: "English spoken." Ali pa še večji reklamni na-

pisu v angleščini. Posebno so na dobrem glasu Amerikanci. Ti bi najrajši pokupili kar celi "štor." Tudi Mr. Grdina je skoraj že začel "glihati" za enega. No, resnici na ljubo povedano, ni Father Oman prav nič zaostajal za njim in sem že mislil, da hočeta v "španoviji" začeti "lurško trgovino" v Clevelandu. Res, toliko smo kupili, da smo postali že predmet trgovske bratske nevoščljivosti in so povsod govorili o "American crowd." Hotelirka "Royal Hotela" te svoje nevoščljivosti niti zatajiti ni mogla in je povedala v svoji francoski angleščini nekaterim naših romaric, da ne "lajka" tega, češ, da bi bili mi morali najprej pri njej kupiti . . .

Ljudstvo po mestu je videti popolnoma vajeno tujcev, ker se zanje niti ne spremeni. Cela gruča nas je šla po cesti in gledala po izložbenih oknih kakor Ižanec, ko žene po Starem trgu v Ljubljani v semenj. Niti pogledal nas ni nihče.

Takoj pod postajo je staro mesto. Ozka soteska med gradom in malo višinic stiska mesto v eno ulico, ki se pa razširi kakor Kamnik zopet na drugi strani, kjer se začne "Belo mesto," kakor imenujejo domačini novi del Lurda. To je prav za prav tisto mesto, ki nam tujcem pomenja Lurd. Ta del mesta je nastal šele po l. 1858, t. j. šele, ko se je odprla božja pot. Tu so večinoma hoteli in prenočišča za romarje. Dve pocestni železnici vežeta mesto s postajo. Obe se končata pred vhodom v park, kjer stoji cerkev. Del te železnice gre tudi proti jugozapadu do podnožja strmega, tisoč čevljev visokega hriba, bolje gore,

Pick de Jur. Na vrh vozi vzpenjača tujce, da si ogledajo vso okolico tega prekrasnega kraja.

Ko so l. 1873. začeli prihajati romarji v večjih trumah in so začeli voziti sem tudi razne bolnike, so jih nastanjali po privatnih hišah. Seveda pa to kmalu ni več zadostovalo. Zato so podjetni domačini začeli zidati hotele in prenočišča.

Vse cerkveno posestvo "Naše ljube Gospe Lurške," kakor pravijo Francozi, je proti mestu ograjeno z visoko železno, krasno izdelano ograjo. Dvoje visokih vrat: ena na vzhodni strani, odkoder se vidi ves prostor pred baziliko, druga na južno-zapadni, kjer se neha mesto in se svet naglo vzdigne v strmo višino.

Pred vhodom v ta park stoji veliko siromašnih žen in mož — vsaj videti so ubogi. Ponujajo potnikom na prodaj sveče, ki se rabijo pri večernih procesijah in se nažigajo pri votlini, kjer jih neprestano gori na stotine. Ves cerkveni prostor je umetniško lepo urejen in obdelan. Takoj pri glavnem vhodu stojita dva kipa nadangela Rafaela, patrona romarjev in zdravnika bolnikov. Ta nadangel je spremljal mladega Tobijo in ozdravil njegovega starega očeta. Na drugi strani je nadangel Gabrijel, Marijin angel, ki ji je prinesel iz nebes preveselo vest, da je postala mati božja. Ne koliko dalje na vrtu ob cesti je "Kalvarija," Jezus na križu. Nekoliko dalje je velikanški kip, ki predstavlja prikazovanje presv. Srca blaženi Marjeti Alakok. Dalje je kip župnika sv. Janeza iz Arsa. Prav na koncu, kjer se začne s peskom posuť

prostor pred cerkvijo je krasen kip Brezmadežne. Sredi drevja na desni strani je bolnišnica "Asile" (Zavetišče), kjer leže bolniki, ki so prišli v Lurd iskat zdravja. Na levi je tiskarna, kjer se tiska lurški letni koledar, "Letno poročilo naše ljube Gospe Lurške" in tednik "Novice iz jame" (Journal de la Grotte).

Na levi strani ob drugem vходу je umetniško krasni kip "Marija, zdravje bolnikov." Izklesan je iz najfinejšega kararskega mramorja.

Prostor pred cerkvijo je bil v začetku skalnata strmina. To so razstrelili, da so naredili prostor za tri cerkve, ki so sezidane druga vrh druge. Prav spodaj je okrogla cerkev. Najprej je bila sezidana srednja cerkev ali "kripta." Slovesno je bila blagoslovljena 1. maja 1866, osem let po prikazovanju Marijinem.

Nad to "kripto" je sezidana veličastna cerkev, bazilika, ki je bila posvečena l. 1879.

Cerkve sv. Rožnega venca je prav spodaj, okrogla stavba s 15 kapelicami, ki predstavljajo 15 skrivnosti sv. Rožnega venca. Za vsakim oltarjem je krasna slika iz mozaika, drobnih barvanih kamenčkov. Ta cerkev je bila blagoslovljena l. 1901.

Na severni strani tik pod baziliko je sveta votlina, kjer se je Marija prikazovala Bernardki. Le kakih sto čevljev je prostora med votlino in reko Gave. Prostor je ves cementiran. Spodaj je v skali globoka votlina, kjer stoji oltar, za oltarjem je pa zakristija, kjer se oblačijo duhovniki. Nekako deset čevljev nad to votlino, nekoliko proti desni, je druga, podolgovata votlina. Od tu se je vselej prikazala Marija, kadar jo je Bernardka videla.

Zgodovino prikazovanja popisuje pravkar na drugem mestu Rev. Miklavčič.

Votlina, kjer se opravljajo sv. maše, je ograjena z veliko železno mrežo, da ljudstvo ne more prav do oltarja. Tudi je tukaj ob-

hajilna miza, kjer se romarjem deli sv. obhajilo. Prostor pred votlino je za bolnike, ki jih pripeljejo sem na posebnih vozičkih, ako so težko bolni. Oni, ki morejo hoditi, sede v klopeh na obeh straneh.

Na vsaki strani oltarja stojita dva svečnika kakor dve drevesi z obsekanimi vejami. Na nju vtikajo romarji sveče, ki jih darujejo Mariji. Prvo svečo je tukaj prižgala Bernardka sama 7. aprila in jo pustila goreti v votlini na povelje Marijino. Od tedaj pa do danes, toraj skoraj sedemdeset let, niso še sveče ugasnile, temveč jih od leta do leta več prižigajo. Milijoni svečk zgorijo vsako leto.

Prav tik lurške votline so takozvane "piscine," kopališča za bolnike.

Nekoč je Marija ukazala Bernardki, naj se umije v studencu, ki izvira pod skalo v votlini. Bernardka se je začudila temu povelju, ker do tedaj tam ni bilo studenca. Vendar ji je prikazen velela, naj malo pokoplje v pesku. In res, takoj je pritekla voda. V začetku prav malo. Vendar v nekoliko dnevih je studenec narastel v jako močan vrec. To je tista čudodelna voda, ki je že toliko čudodelnih ozdravljenj povzročila v Lurdu in po celem svetu, dasi so jo zdravniki že na vse mogoče načine preiskovali in našli, da je to samo prav naravna voda brez najmanjših zdravilnih snovi.

Ko so urejali votlino za kapelico in cementirali prostor pred njo, so napeljali vodo tega studenca najprej v posebne pipe, kjer romarji pijo in napolnjujejo svoje steklenice, da jo neso s seboj domov. Druga voda je speljana v "piscine," kopališča, kjer kopljejo bolnike. "Piscine" so razdeljene v dva oddelka: za moške in ženske.

Poleg poscin je v skalo vsekana soba, kjer se prodajajo sveče in razni romarski spominki. Na obeh straneh spodnje cerkve sv. Rožnega venca je v polkrogu spe-

ljana položna pot proti drugi, srednji cerkvi, kriпти, in proti baziliki prav na vrhu. Ta pot je sezidana iz rezanega kamena in ima kamenito ograjo. Leva pot je prav blizu votline, da se s te precej visoke poti lepo vidi proti votlini, dasi se votlina sama od tam ne vidi.

Pod to potjo so prostori, kjer je zdravniški preiskovalni urad, kjer vsakega bolnika, ki pride v Lurd, zdravniki preiščejo, kolikor mogoče natanko. Ako kdo ozdravi, ga tukaj zopet preiščejo in primerjajo prejšnje stanje bolezni in sedanje ozdravljenje. Tu sme vsak zdravnik ne glede na vero ali drugačno prepričanje pregledovati bolnike. Nad 4000 zdravnikov vsega sveta, med njimi najbolj sloveči zdravniki sveta so že bili tu in sami preiskovali bolnike. Nobenega bolnika ne sprejmo, ako ne prinese s prisego potrjene izjave domačega zdravnika, ki je bolnika doslej zdravil. Za živčne bolezni se pa tu sploh ne zmenijo in takega bolnika vedno zavrnejo. Zato živčnih ozdravljenj nikdar ne razglašajo za čudeže, ker so nasprotniki čudežev trdili, da ozdravljenje povzroča samo duševno ali živčno razburjenje, bujna domišljija itd., češ: vse to se doseže s procesijami, z molitvami in tako dalje.

Drugo jutro, ko smo se dobro naspali, smo bili že precej zgodaj na nogah in skupno odšli proti votlini. Resni so bili naši obrazi in nekako čudna čuvstva so nas prevzemala, ko smo šli mimo košatih dreves proti — votlini, proti kraju, katerega je posvetila s svojo navzočnostjo Marija.

Prva naša pot je bila k — jami, pozdravit Mater in ji povedat, da smo tu, da so jo prišli obiskat tudi zastopniki njenega slovenskega naroda, zastopniki ameriških Slovencev. Prostor pred votlino je bil ves zaseden. Prerili smo se nekako do srede in tam padli na kolena. Ne vem, če sem že kedaj v svojem življenju tako pobožno, tako lahko molil, s tolikimi čuv-

stvi šepetal: "Češčena Marija, milosti polna! Gospod s teboj! Blažena!" Kakor bi bil pravkar tisti trenotek, ko je ubogo dekletce klečalo pred votlino in gledalo "prelepo Gospo," se mi je zdelo. V duhu sem živo videl ves prizor. Zdelo se mi je, da sem danes jaz na njenem mestu. Moja živa vera

je videla skozi beli kip v votlini tja v nebo in v njem nebeško Mater. Zdelo se mi je, da se mi smehlja in me pozdravlja tako prisrčno, kakor sem pozdravljal jaz njo.

Enaka in podobna čuvstva so morala prešinjati tudi moje soromarje. Ko sem se čez nekoliko časa malo ozrl okoli, sem videl

vse enako zatopljene v vročo molitev. V marsikaterih očeh so igrale solze veselja in ginjenja. Pač — pri Materi smo bili . . .

Pred ograjo je bila cela vrsta vožičkov z bolniki. Dva duhovnika sta delila sv. obhajilo zdravim pri obhajilni mizi, eden je hodil od vožička do vožička v sprem-

stvu dveh strežnikov s svečami in enega, ki je nosil velikemu dežniku podobno nebo.

Ravno je maševal neki škof.

Ko smo nekoliko pomolili, šla sva z g. Rev. Omanom iskat, kje bova maševala. Povedali so nama, da more pred votlino maševati samo škof. Vsi drugi duhovniki morajo maševati v eni izmed treh cerkva. Šla sva v spodnjo cerkev sv. Rožnega venca.

Tu so nama dovolili maševati brez velikih ceremonij. Niti spričevala, da sva res posvečena duhovnika, niso pogledali. Podpisati sva se morala v knjigo za duhovnike tujce, cerkovnik nam je dal vsakemu po eno hostijo, purifikatorij in kozarček z vinom in rekel, oziroma dal znamenje, naj greva h kateremu oltarju hodeva. Mašna obleka je na vsakem oltarju že pripravljena. Vsak duhovnik si mora sam prižgati sveče, se obleči, si poskrbeti strežnika, ali pa brez strežnika maševati. Midva sva bila preskrbljena, kajti imela sva s seboj "stara ministranta," Piša in Grdino. Seveda "ministranta" že dolgo več nista opravljala te službe in zato pozabila "molituce," kedaj se "zvončka" itd., vendar to so malenkosti. Doma bi seveda tak "ministrant" ne dobil "groša," morda kaj drugega, tu smo bili pa v Lurdu in oba ministranta tako častitljiva!

Prvo sv. mašo sem opravil za romarje po njihovem namenu, drugo pa za vse, ki so se mi priporočili v molitev, pa za dobrotnike in naročnike listov, kakor sem jim bil obljubil. Mislil sem sicer v ta namen opraviti prvo sv. mašo, vendar romarji so zahtevali prvo zase in ustreči sem jim moral.

Po sv. maši smo šli nazaj pred votlino. Bila je tam še večja množica. Pravkar so kopali bolnike. Bili smo srečni, da smo prišli v Lurd, ko je bilo veliko narodno romanje iz Belgije. Veliko tisoč belgijskih romarjev je bilo v Lurdu in ž njimi veliko bolnikov,

Več škofov je spremljalo to romanje in veliko redovne in svetne duhovščine.

Pred piscinami je hodil zato gori in doli belgijski kapucin in molil sv. rožni venec. Ko smo opravili zahvalo po sv. maši, smo nekoliko časa tam gledali ta ginjažni prizor. Postrežniki so peljali izpred votline — voziček za vozičkom — bolnike proti — kopalšču. Veliko bolnikov je bilo jako slabih, globok kašelj mnogih je povedal, da je več jetičnih med njimi. Ko so peljali te siromake mimo nas, sem videl njihove obraze. Solze so me zalile. Na obrazu vseh si videl poteze — smrti in vendar so žarele oči, čeprav objokane. Pravkar so dali pred votlino duška svoji srčni boli in se zjokali pred Materjo in jo prosili: Mati, ozdravi nas! Oči vseh so kazale neko živahno nado: morda bom jaz ozdravljen. Nekateri so glasno jokali, drugi ihteli. Nekateri so v velikih bolečinah glasno ječali. Med tem se je pa pomikal voziček za vozičkom proti kopalnici. Bolnike so polagali rahlo, z največjo previdnostjo, vendar z občudovanja vredno spretnostjo na nosilnice in jih odnašali za zagrinjalo. O koliko nad, koliko upov, koliko srčnih vzdihov, koliko obupnih prošenj se tu dviga iz stiskanih človeških src! Koliko otroško-zaupnih vzklikov se tu čuje: "Mati, pomagaj!" — "Mati, ozdravi me!"

Drug za drugim so šli bolniki v kopalnico, pa tudi drug za drugim ven — neozdravljeni. Ljudstvo pa je molilo, prisrčno molilo okrog kopalnice.

Gledali smo tudi vozičke, ko so odhajali iz ograjenega prostora po kapeli nazaj v bolnišnico. Tudi te bolnike smo opazovali. Siromaki! Kako razočaran, skoraj obupan je marsikdo žalostno pogledoval zdrave romarje! Kako vidno je bilo na nekaterih obrazih razočaranje — "Nisem bil ozdravljen!" — "Nič ne bo!" — "Umreti bo treba!" Smilili so se mi ti ubožci . . .

Pri tem sem si pa mislil: "Glej, kaj je človeško zdravje! Glej, kako velikanske vrednosti je za človeka! Tako daleč so prišli! Toliko so prestali na dolgi poti! Toliko denarne žrtve je bilo — da bi dobili nazaj zdravje. In vendar — ali mi zdravi cenimo ta neizmerni dar božji? "Ali bi ne mogel biti tudi ti sedajle na enemu teh vozičkov, bolan, težko bolan, in bi vzdihoval po zdravju? In da nisi, čigav dar je to?" In hvaležno sem vzdihnil k Bogu zahvalo za ljubo zdravje.

Med bolniki, ki so šli mimo nas v ograjo pred kopalnico, je šel tik mimo mene voziček, na katerem je sedel nekako štiriletni deček. Tik vozička je šla uboga, jako siromašno oblečena ženska — mati dečkova, in je jokala. V roki je držala rožni venec in ihte molila po belgijsko. Pogledam natančneje otroka — slep! Zagomazelo mi je po kosteh . . . Sirotek! "Le enkrat bi videl . . .!" Sirotek! To pesmico boš moral peti vse svoje življenje! Nikdar ne boš vedel, kaj je ljubo solncece, kaj so rožice . . .

Slednjič smo odšli proti hotelu na zajtrk..

Ko smo se vrnili, so nam pripovedovali nekateri romarji: "Čudež se je zgodil pri piscinah. Kopali so štiriletnega dečka, pa je v trenotku izpregledal. Ko so ga prinesli iz kopalnice na svetlo in je zagledal ljudi in svet okoli sebe . . . se je prestrašil in je začel od strahu kričati. Kričala je pa tudi ginjena mati, presrečna, prevesela. In kdo bi ji zameril? Vse ljudstvo je kričalo in hvalilo "Našo ljubo Gospo Lurško" v velikem ginjenju. Biti priča tolikega nadnaravnega dogodka, ni malenkost. Odpeljali so dečka hitro v zdravniški urad, kjer so zdravniki potrdili popolno ozdravljenje. Jako nam je bilo žal, da nismo še nekoliko počakali in bili sami priča tega dogodka. Lurški dnevnik je tisti dan poročal na dolgo in široko o tem dogodku.

(Dalje prih.)

☩ Častna straža pred Najsvetejšim. ☩ Rev. J. Plaznik:

Krasno je sijalo solnce nad mestom Jeruzalemom. Nebo je bilo jasno in vsa narava je bila vesela lepega dne. Ljudska množica je na planem in pomladna navdušenost ji napolnjuje srca. Naenkrat zagledajo jahajočega Jezusa. V srcih se vzbude boljše misli; spomnijo se na vse dobrote, ki jih jim je skazal Jezus, in začno ga slaviti. Kakor da je solnce predrlo s svojimi žarki prav v ljudska srca, tako so se zavedeli, koga imajo pred seboj. Začeli so mu klicati hozana. Navdušenje je raslo. Kralj prihaja v mesto. Poznali so ga prej, a ni jim prišlo na misel, da bi ga proslavili kot kralja. Sedaj mu dajejo dolžno čast. Raz sebe devajo svoja ogrinjala in si štejejo v čast, da hoče kralj jezdit čeznje; drugi sekajo veje z dreves in knasijo ž njimi pot, po kateri bo jezdil Zveličar. Vse mesto je okrašeno in Jezus sprejme kraljevski sprejem.

Isto se ponavlja pred našimi očmi, le v veliko večjem obsegu. Večmilijonsko mesto je razburjeno in drhti v pričakovanju. Solnce siplje žarke na množico, ki napolnjuje ceste in pota. Hiše so okrašene z zastavami. Nad cestami in vhodi v hiše se blišči zvezd-

nata mavrica. Tu in tam so postavljeni slavoloki, pod katerimi s ponosom koraka najboljši bojovník. Na obrežju počivajo ladje in topovi so pripravljene, da zagrne kraljevi pozdrav.

Ljudstvo je praznično opravljeno. Živi v tihem in spoštovanju polnem pričakovanju. Čuje se godba; danes ne igra vojaških koračnic, ampak melodijo dobroznane himne, kateri se ljudstvo pridružuje s svojimi glasovi.

Kakšna mešanica narodov! Pravi Babilon je. Slišiš vsakovrstne jezike in srečaš obraze, ki razodevajo vse narodnosti na svetu. Četudi so ljudje vseh rodov, imajo le en skupen cilj: njihove oči in ustnice se smehljajo bratom po veri.

Svilena obleka Kitajcev in Japoncev se meša s trdokožnim indijanskim pokrivalom. Grški duhovnik pozdravlja duhovnika, ki je gotovo latinskega obreda. Tu je skupina duhovnikov. Skupaj so študirali v Rimu, potem so se pa razkropili po vsej Evropi in Ameriki; sedaj si zopet stiskajo roke po dolgih letih.

Izza časa prve binškošne nedelje še ni bilo take množice skupaj, da bi imela isti namen. Najsi bo od obale afrikanske reke ali iz sredine kitajskega mesta, iz kmečke župnije v Kanadi ali Južni Ameriki ali pa iz indijanske rezervacije, vsi so ene vere in misli, vsi željno pričakujejo prihajajočega kralja.

Kratek odmor. Ljudstvo se mirno stisne ob stran. Začuje se glas: "Kralj se približuje." Trobente zabučje in vsi popadajo na kolena in sklonijo glave.

Kralj slavi svoje zmagoslavje, kot zmagalec prihaja v mesto.

Cezar in Konstantin nista bila tako slavno sprejeta, ko sta se vrnila kot zmagovavca. Karol I. ni doživel takega sprejema, četudi ga je ljudstvo sprejelo na kolnih.

Vse kaže, da človek še ni doživel take slave. Klečeča množica poje slavospeve. Čujejo se otroški klici, kakor so se čuli na cvetno nedeljo: "Blagoslovljen, kateri prihaja v imenu Gospodovem! Hozana na višavah!" Slišiš pa tudi zaupen klic, ki so ga najprej čuli v Judeji: "Jezus, sin Davidov, usmili se nas!"

Tiho češčenje se dviga kvišku. Belo oblečeni otročiči sipljejo cvetice. Kakor na veliki četrtek, tako časte z rožami Ljubitelja mladine.

Dolga vrsta duhovnikov prihaja. Njihova obleka žari v solnčnem svitu. Njihovi koraki so počasni in umerjeni. Sledi vrsta vijoličastih oblek. To so prelati in škofje celega sveta. Spominjajo te na cerkveni zbor v Niceji ali Tridentu. Kakor ogenj se zrcali škrlat kardinalov, teh dvornikov najstarejšega prestola. Tu prihaja papežev posebni poslanec. Okrog njega so akoliti z gorečimi svečami, on pa nese z dragulji

obdano monštranco, katero dviga rad množico.

V monštranci je Kristus kralj, ki blagoslavlja ljudstvo na desni in levi, koder ga nesejo.

Nobena stvar se ne zgodi tako mirno in tiho, kakor Jezusov prihod vsak dan na naše oltarje. Ravno tako tiho pride v samotno samostansko kapelo, kakor na oltar mogočne stolnice. Vse je tiho, čuje se le glás malega zvončka in tih pozdrav pobožnih src. Njegov prihod je podoben onemu v Betlehemu, kamor je prišlo le nekaj ubogih pastirjev. Z enako tišino prihaja, kakor je storil vse drugo, od stvarjenja sveta pa do skrivnostnega delovanja v grešniškem srcu. Svet se ne zmeni za njega in hiti tja, kjer je hrup. Kralj vseh kraljev je pozabljen pri svojem prihodu.

Kristus, evharistični kralj, zmaga galec nad grehom, se zmagovalno vrača v srca svetnikov in grešnikov, a vse je tiho, le malo oseb mu tiho kliče: Dobrodošel! Le malo priznanja dobi za to, da pride k nam vsak dan. Le zavoljo svoje velike ljubezni se zopet in zopet vrača.

Svet se je menda začel zavedati svoje mrzrote. Začel je misliti, kako bi slovesno sprejel evharističnega kralja. Da bi nekoliko popravil, zato je začel misliti na evharistične kongrese. Kristus so začeli častiti javno, združeni v veri in ljubezni. Za ta čas zapusti Zveličar svoj tihi tabernakelj, da gre slovesno med svoje ljudstvo in ga blagoslavlja. Zmagovalec nad srci prejme nekoliko tiste časti, katera se daje drugim zmagovalcem, ko zveste roke sipajo cveticé na njega in slavoloki rastejo nad njegovo glavno. Premagalec greha je in za enkrat gleda doli iz monštrance na tiste, katere je premagal z ljubeznijo, kako kleče pred njim, on pa jih blagoslavlja.

Umetnost se dviga, da pripozna tega, kateri je naredil lepoto nebes in zemlje. Narodi imajo priliko, da pokažejo svojo vero,

ko je Kristus med njimi in se mu zahvalijo, da se je ponižal in prišel k nam. Grki, latinci, Evropejci in Amerikanci, ljudje iz Afrike in Azije, duhovniki, po katerih žilah se pretoka mučeniška kri, rodovi, kateri so bili ravno kar sprejeti v katoliško vero, vsi so tukaj, da ga skupno počaste.

Take demonstracije goje med verniki edinost. Lepo je, če človek sreča človeka kakega rodu in narodnosti, o kateri še morda slišal ni, in vidi, da veruje ravno isto. Krasno je, da se pokažemo nevernikom in krivovercem in jim povemo, kaj je središče naše vere. Cele knjige bi ne povedale nekatoliškemu svetu toliko, kakor dejstvo, da nas bodo videli klečati pred Najsvetejšim, katero bo nosil visok cerkveni dostojanstvenik.

Mednarodni evharistični kongres povzroči, da se katoličan globekeje zaveda, kaj pomeni presveto Rešnje Telo, še jasneje pa spričuje nekatoličanu, da Kristus živi v katoliški cerkvi.

Ko zavzemajo prižnice umetniki v svetem govorništvu, morajo ganiti srca nevernikov s svojimi slavogovori o presvetemu Rešnjem Telesu. Katoličan kleči s tišiči in stotisoči svojih sovornikov in njihova vera mora vplivati tudi nanj. Njihova gorečnost mora osramotiti njegovo mrzlot; vidi, da so prišli verniki iz vseh delov sveta, da združeni počaste evharističnega Gospoda.

Evharistična procesija izvira iz srednjega veka. V tistih časih so kralji in cesarji prihajali v svoja mesta, obdani z vojaki v pozlačeni opravi, med bučanjem trobent in klici slavnostno opravljene množice. Ljudstvo je pa tudi na isti način skazovalo čast Kralju v tabernakeljnu.

Katoliške dežele so imele to prednost, da je Jezus lahko zapustil cerkev in je šel med ljudstvo, ki je klečalo ob potu. Pri nas v Ameriki vidimo navadno procesije samo po cerkvi, pa tudi tedaj čutimo Jezusovo bližino. Vidimo otroke, kako posipajo eve-

tice na pot, po kateri bo šel Zveličar, vonjamó kadilo, slišimo slovesno petje in zdi se nam, da se ponavlja cvetna nedelja, ko Jezus slovesno zavzema svoje mesto; spominja nas pa tudi na slovesno procesijo, ko bo Jezus slovesno šel med angeli in svetniki v nebeškem Jeruzalemu.

Evharistična procesija, Jezus med ljudstvom, je vedno glavna točka vsakega kongresa. Pri evharistični procesiji Jezus res zapusti cerkev in vzame v posest mesto in deželo. Pri vsakem kongresu meri vse na to, da se približajo duše Zveličarju.

Sveta Evharistija je bila vedno središče katoliškega bogoslužja. V prvih stoletjih so pred vsem razločevali katoliško cerkev od zapuščene judovske sinagoge na ta način, da je bil v cerkvi Jezus vedno pričujoč. Kadar so katoličani klečali med sveto mašo na domu kake rimske družine ali v katakombah, so se zavedali, da se Kristus tudi skriva z njimi, da jim daje moč za zadnji boj z mečem ali zverinami. Kristus na križu in Kristus na oltarju jim je bil isti. Čas povzdigovanja jim je bila druga božična noč. Kristus, katerega je mašnik dvignil, jim je bil Kristus na nekrvavi Kalvariji.

Kakor tedaj, tako tvori tudi sedaj sveta maša glavno razliko med katoličanom in nekatoličanom. Sveta maša je vedno ista, kakor je bila v dvorani zadnje večerje, pri kateri je bila pričujoča tudi Marija. Taka je bila na grobih mučenicov, ravno taka v prestolnici Gregorija velikega, v šotorih križarjev, taka je v ameriški župni cerkvi ali med ubogimi pogani.

Ker so potrebe različne v različnih časih, ker se značaj narodov spreminja, zato se spreminjajo tudi pobožnosti do presvetega Rešnjega Telesa. Blagoslov z Najsvetejšim je novejšega izvora. V prejšnjih časih je duhovnik navadno z roko dvignil hostijo, da je blagoslovil ljudstvo. Prišel pa je blagoslov v navado šele po re-

formaciji. Blagoslov se je pričel dajati zato, da zadoste za protestantsko mrzloto; Kristus je prišel iz tabernakeljna, da blagoslovi tiste, ki so mu ostali zvesti.

V naših časih smo opazili, da se je vrnilo k nam pogostno sveto obhajilo, kot je bila navada v prvih stoletjih. S tem pa se je tudi pomnožilo češčenje do presvetega Rešnjega Telesa, in pomnožilo se je tudi število vernikov pri sveti maši ob delavnikih.

Mednarodni evharistični kongresi so pobožnost, ki je zelo mla-

da. Nobena druga stvar bi ne mogla biti pripravnejša za razmere današnjega časa. Mi poznamo Boga samo v cerkvi; zunaj pa poznamo le stvari, katere lahko primemo s svojimi rokami. Naraščanje nevere nas vodi v vprašanje, če je Bog na svetu. Bog je nevernikom nekaj tujega, neosebnega, nekaj, kar je predaleč, da bi se brigal za človeške težave in skrbi.

Treba je pokazati, da je Bog še pričujoč na svetu, da je blizu svojemu stvarstvu, da se zanima za vsako našo najmanjšo skrb; ta manifestacija mora biti v soraz-

merju z velikostjo današnjega časa. Moderni svet je tako velik v svojih uspehih, je nakopičil veliko bogastva in organiziral tak promet, da more nanj vplivati le velikanska manifestacija. Ravno to bo pa storil evharistični kongres.

Pri evharističnem kongresu bodo katoličani pokazali vero v marsikaj, kar je svet zavrgel: Božjo pričujočnost med nami, njegovo ljubezen in skrb, njegovo zanimanje za nas, njegovo bližino, da vstopi v naša srca in si uredi v njih svoje lastne prebivališče.

Apostolstvo molitve.

Rev. John Plaznik.

Mesečni namen apostolstva molitve zamesec junij: Posvetitev narodov presv. Srcu Jezusovemu.

Kdor res ljubi Boga in bi rad, da bi se njegovo kraljestvo na zemlji razširjalo, se mora truditi, da razširja češčenje presvetega Srca Jezusovega kadarkoli mogoče in Bog bo storil vse drugo s svojo milostjo. Naš Zveličar je razodel svoje Srce kot zadnje sredstvo, da bi pridobil za sebe človeška srca, in je obljubil, da bodo naši grešniki v njegovem Srcu morje usmiljenja, mlačne duše bodo postale goreče, goreče pa postale popolnejše.

Pobožnost do presvetega Srca je pobožnost do njegove ljubezni, ki se razodeva po srcu. Ljubezen vpliva na naš bolj kot katerakoli druga stvar. Večje ljubezni ni pokazal nihče kot Stvarnik, ki je postal stvar, da reši človeški rod. Ravno isto božje Srce še sedaj bije iz ljubezni do

ljudi, ki je bilo, ko je Zveličar hodil po zemlji in dobrote delil. Kadar se zatečemo k presvetemu Srcu Jezusovemu, vemo, da nismo prišli h krutemu sodniku, ne k trinogu, ki bi se ne brigal za naše zadeve, ampak k Jezusu, svojemu Zveličarju, ki hoče za vse, kar je storil za nas, le našo ljubezen. Če ga resnično ljubimo, bomo storili to, kar mu je najljubše, namreč: Pogosto ga bomo sprejemali v svetem obhajilu, da zadostimo za vsa razžaljenja, ki jih trpi v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa, in ga bomo prosili za to, kar mu je najljubše, posebno, da bi ga vsi ljudje ljubili, kar tako želi.

V sveti dobi evharističnega kongresa smo. Udeležiti se hočemo vseh milosti tega svetega časa. Veliko se piše ravno

sedaj o slavi, katero bo prejel naš Zveličar. Javno bo prišel k nam in mi se mu bomo javno posvetili in ga proglasili za svojega kralja. Veliko naših bratov po videlo, kako se mu bomo posvetili tu v naši deželi. Jezus pa želi vse narode; vsi so njegovi in vse ljubi. Zato bomo prosili Zveličarja, da se mu posvete tudi drugi narodi, da bo on popoln kralj nas vseh.

Molitev vsakdanjega jutranjega dobrega namena: O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste Device Marije ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dneva v spravo za vsa razžaljenja, ki jih trpiš v zakramentu presvetega Rešnjega Telesa in za posvetitev vseh narodov presvetemu Srcu.

Razlaga sv. maše.

(Dalje.)

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

II. DEL.

1. Pristop.

MAŠNIK pride pred oltar, na katerem želi opraviti daritev sv. maše. Če je na oltarju shranjeno presv. Rešnje Telo, poklekne z desnim kolenom, da izkaže Jezusu dolžno čast. Ako pa ni na oltarju sv. Rešnjega Telesa, se le z glavo globoko prikloni iz spoštovanja do podobe križanega Jezusa, ki mora biti na vsakem oltarju.

Mašnik nese kelih na oltar, razgrne korporale, na katerega postavi pogrnen kelih, odpre mašno knjigo, se prikloni sredi oltarja in se vrne k spodnji stopnici. Tukaj med oltarjem in ljudstvom se prične najsvetejša daritev. Še enkrat se mašnik globoko prikloni, ker se zaveda, da mona pasti človek pred Bogom na obraz. Spominja se besed sv. pisma, ki jih je govoril očak Jakob, ko se je iz spanja zbudil in videl skrivnostno prikazen: **"Kako strašen je ta kraj! Tukaj ni drugega ko hiša božja in vrata nebeška."** (1. Mojz. 28, 17.) Vest pa opominja mašnika, kakor je nekoč Bog iz gorečega grma opominjal Mojzesa: **"Ne bližaj se lesem. Sezuj čevlje z nog, zakaj mesto, na katerem stojiš, je sveta zemlja."** (2. Mojz. 2, 5.)

Preden mašnik začne moliti, se pokriža: **V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.**

Znamenje sv. križa, ki je strah in gorje peklenskim duhovom, je od prvih krščanskih časov v navedi. Že Tertulijan piše v tretjem stoletju: Pri vsaki stopinji, pri vsakem koraku, pri vhodu in izhodu, kadar se oblačimo in kadar se slačimo, pri umivanju in pri mizi, kadar gremo spat ali prižigamo luč, pri vsakem delu, ki ga opravljamo, si zaznamujemo kristjani čelo z znamenjem sv. križa.

In papež sv. Marec pravil: Križ našega Gospoda bodi vedno v vaših srcih, na vaših ustnicah in na vašem čelu. Sv. Ciril Jeruzalemski pa: Ne sramujte se pričati Jezusa Kristusa, temveč zaznamujte se vedno s sv. križem, pred delom, kadar jeste, pijete, greste z doma, doma pri delu, kadar ste na potu, kadar počivate in čujete. Sv. križ je pomoč, ki jo ubogi zastoj prejemajo in brezplačno dobivajo bolniki, ker jo je dal Bog, da je znamenje kristjanov in strah hudiča.

Nato začne mašnik moliti psalm 42.

"Pojdem pred oltar božji." — Strežnik mu odgovori: **Pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.** Te besede so "predpevek" ali antifona in poudarjajo glavno misel psalma z ozirom na sv. mašo.

Psalmi so najstarejše, najvzvišenejše in najčastitlivejše molitve. Kadar se je prikazalo nad Jeruzalemom jutranje solnce in kadar je spet zatonilo za gorami, so se razlegali pri jutranjih in večernih daritvah psalmi. Psalme je molila Marija, prečista Devica, in Jezus sam jih je vse življenje molil. Zadnja njegova molitev na križu je bil 21. psalm. Gospodov zgled so posnemali apostoli in prvi kristjani. Saj opominja že sv. apostol Pavel: Beseda Kristusova naj prebiva obilno med vami z vso modrostjo, učite in opominjajte se med seboj s psalmi, s hvalnimi in duhovnimi pesmi, pojte Bogu veselo v svojih srcih. (Kol. 3, 16.) — Sv. Bazilij trdi, da obsega knjiga psalmov vse koristno, kar je napisano v drugih svetopisemskih knjigah.

42. psalm se glasi:

Sodi me, o Bog, in rabsodi mojo pravdo zoper nesveto ljudstvo, krivičnega in zapeljivega človeka me reši.

Ker ti, o Bog, si moja moč, zakaj si me zavrzel in zakaj hodim

žalosten, ko me stiska sovražnik?

Pošlji svojo luč in svojo resnico, da me vodita in privedeta na tvojo sveto goro in v tvoje šotore.

In pojdem pred oltar božji, pred Boga, ki razveseljuje mojo mladost.

Hvalil te bom s citrami, o Bog, moj Bog, zakaj si žalostna, moja duša, in zakaj me begaš?

Zaupaj v Boga, zakaj še ga bom hvalil, on je pomoč mojega obličja in moj Bog.

Slava Očetu in Sinu in sv. Ouhu . . .

Kakor je bilo v začetku, tako zdaj in vselej in vekomaj. Amen.

Ta psalm nam opisuje občutke Davidove, ko ga je pregnal ne-hvaležni sin iz Jeruzalema. Najhuje je preganjanemu kralju, da mora biti ločen od svetega šotora, po katerem hrepeni. Sv. Cerkev je sprejela ta psalm med mašne molitve zavoljo besedi: **Pojdem pred oltar božji . . .**

Tudi mašnik hoče iti pred oltar, toda zaveda se svoje nevednosti. Goljufije polni svet tiči v hudem. Tudi v svoji notranjosti čuti mašnik razdvojenost, čuti boj duha z mesom. Zato prosi pomoči zoper goljufivi svet in zoper starega človeka z njegovimi nagnjenji. Mašnik se zaveda svoje slabosti, ve, da je le Bog njegova moč zoper notranje in zunanje sovražnike, ki se jim prav pogosto pridruži še čuvstvo notranje suhote in zapuščenosti. Zadosti ima vzroka, da hodi žalosten, ko ga stiska sovražnik. Toda ne obupa. Upanje ga razsvetljuje in razveseljuje. Bog mu pošilja luč resnice, milosti in pobožnosti. Bog je njegov pomočnik in tolažnik, pa tudi vodnik, ki ga vodi na skrivnostno Kalvarijo oltarja. Prijetna so Gospodova bivališča in v zaupanju na to prijetnost hoče veselo iti k oltarju, na katerem mu daje kruh življenja večno mladost, ki nikdar ne mine. V milosti božji preroben človek uživa

va večno mladost. Oni, ki uživajo kruh življenja "Obnavljajo svojo moč, dobivajo perje kakor orli, tečejo in se ne utrudijo, hodijo in ne opešajo." (Iz. 40, 31.)

Psalm sklepamo z besedami: Slava Očetu in Sinu in sv. Duhu...

Te besede bomo izgovarjali z veliko pobožnostjo, ako pomislimo, da molijo iste besede dan na dan milijoni in milijoni bratov.

Osebe sv. Trojice se medsebojno časte in poveljujejo; poveljuje jih pa tudi vse vidno in nevidno stvarstvo. Prerok Izaija je slišal poveljevanje, ki ga dajejo Bogu najvišje vrste nebeških duhov. On nam popisuje to veličastno prikazen takole: "Videl sem Gospoda sedeti na visokem in vzvišenem sedežu in to, kar je bilo pod njim, je napolnjevalo tempelj. Serafini so stali ob njem, po šest perotnic je sleherni imel in z dvema so si obraz zakrivali, in z dvema so si zakrivali noge, z dvema so pa letali. In drug drugemu so klicali rekoč: Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna njegovega veličanstva. (Iz. 6, 1-3.) Tem serafinom se pridružujemo mi, kadar molimo: Slava Očetu . . .

To kratko molitvico so kaj radi ponavljali svetniki. Sv. Avguštin, sv. Frančišek Ksaverij in sv. Jedert so se prav pogostokrat okrepčavali na poti popolnosti s tem češčenjem presv. Trojice. Sv. Beda je ponavljal podnevi in ponoči to molitev, ki jo je molil zadnjikrat neposredno pred smrtjo.

Besede: Slava Očetu . . . naj bodo geslo vsega našega življenja. Vse naše misli, naše želje, naše besede, naša dejanja in nehanja naj bodo res v slavo Očetu in Sinu in sv. Duhu, da bo milost gospoda našega Jezusa Kristusa, in ljubezen božja in deležnost sv. Duha z nami vsemi. (2. Kor. 13, 13.)

Psalm in sklep: Slava Očetu... se izpušča pri črnih mašah in pri mašah od tihe nedelje do velike noči. To pa zato, ker je vsebina tega psalma vesela in tolažilna.

Umestno je torej, da se izpusti ta psalm pri mašah, pri katerih nadvladuje čuvstvo sožalja in žalosti.

Po končanem psalmu moli mašnik globoko sklonjen: Spovem se Bogu vsemogočnemu, blaženi Mariji vselej devici, svetemu Mihaelu nadangelu, svetemu Janezu Krstniku, svetima apostoloma Petru in Pavlu, vsem svetnikom in vam, bratje, da sem veliko grešil z mislijo, z besedami in dejanjem; moj greh, moj greh, moj preveliki greh! Zato prosim preblazeno Marijo vselej devico, sv. Mihaela nadangela, svetega Janeza Krstnika, sveta apostola Petra in Pavla, vse svetnike in vas, bratje, molite zame pri Gospodu, našem Bogu.

Splošna spoved ali Konfiteor ima dva dela: spoved in prošnjo. Spovem se Bogu vsemogočnemu — saj žalimo z grehom v prvi vrsti Boga. Bistvo greha je razžaljenje božje, v katerem je vključena tudi vsa neumnost in hudobija greha.

Kdor pa žali Boga, žali tudi svetnike, v prvi vrsti preblazeno Devico Marijo. Zato jo imenujemo tudi takoj za Bogom. Za Marijo, kraljico angelov, slede takoj angeli, ki so po svoji naravi več ko ljudje. Angeli so prekrasni duhovi, polni mogočnosti, lepote in modrosti. Ker so pa angeli božje stvari, otroci božji, zato so tudi naši bratje, ki se udeležujejo bojev in tudi zmag sv. Cerkve. Oni odrešenja niso bili potrebni, so pa v strežbo poslani zavoljo tistih, ki bodo delež zveličanja prejeli. (Hebr. 1, 14.)

Zato se pa tudi vesele spreobrnjenja grešnika in popolnosti pravičnih. Spominja se mašnik zlasti svetega Mihaela, ki je prvak med angeli, prvak nebeške vojske. Razlagavci svetega pisma trdijo, da sveti Mihael ni v vrsti nadangelov, da se marveč le tako imenuje, ker je nad vse angele povzdignjen.

V očitni spovedi se omenja tudi sv. Janez Krstnik, predhodnik Gospodov, veliki oznanjevalec

pokore, ki je s prstom pokazal na Jagnje, ki odjemlje grehe sveta. — Svetima apostoloma Petru in Pavlu: Oba prvaka apostolov sta bila tolikanj nesrečna, da sta hudo grešila, postala sta pa tudi oba najlepši zgled prave pokore.

Slednjič se spozna mašnik za grešnika tudi pred vsemi vernimi, ki so pričujoči. Ne poniža se le pred nebeščani, temveč tudi pred brati, ki so še na zemlji. Res je, ako stoji kot duhovnik pred oltarjem, prvi, toda ponižati se mora med zadnje. Zato spozna svoj greh.

Strežnik odgovori: Usmili se te vsemogočni Bog in ti odpusti tvoje grehe in te privedi v večno življenje.

Mašnik odgovori: Amen.

Nato moli strežnik konfiteor v imenu zbrane množice, ker moramo imeti čisto srce, ako hočemo deležni postati sadov sv. maše.

Na strežnikovo očitno spoved odgovori tudi mašnik: Usmili se vas vsemogočni Bog in vam odpusti vaše grehe in pripelji vse v večno življenje.

Strežnik odgovori: Amen.

Nato nadaljuje mašnik: Milost, odvezo in odpuščanje naših grehov nam dodeli vsemogočni in usmiljeni Bog.

Te dve molitvi nikakor nista zakramentalna odveza, marveč izražata le priprošnjo, naj bi nam Bog po svojem usmiljenju odpustil naše grehe in nas pripeljal v večno življenje. Jako pomenljivo družimo v teh molitvah usmiljenje in vsemogočnost božjo. Saj je ravno usmiljenje božje največje delo njegove vsemogočnosti. Usmiljen je pa Bog zato, ker je ljubezen sama.

Preden gre mašnik po stopnicah oltarja navzgor, izrazi željo, da bi bile vse njegove prošnje in molitve uslišane. Zato moli: Gospod, usliši mojo molitev. Strežnik odgovarja: In moje vpitje naj pride k tebi.

(Dalje prih.)

S frančiškanskih vrtov.

Piše H. B.

(Konec.)

Poleg tega je Mussolini tudi z veseljem pozdravil misel, naj bi se za jubilejno leto v Rimu priredila posebna razstava frančiškanske umetnosti. V ta namen je dal na razpolago narodno palačo za razstave. No, vsaj to mu spričo vsega tega priznajmo, da je realen politik, ki zna vse, tudi najdražje in najsvetejše porabiti v svoje namene, med tem ko drugi državniki, ki imajo morda iste črne naklepe kot on, te iste z nasilnimi sredstvi uveljavljajo, ne oziraje se na ljudsko mišljenje in čuvstvovanje, ki je vendar sila, da se je celo Neronu in Dijoklecijanu upirala in ju končno strmoglavila. Seveda je tudi to res, da so skriti sovražniki bolj nevarni kot odkriti, najbolj nevarni so pa hinavci, Judeži, ki s poljubi izdajajo, a jim človek ne vidi v hinavska srca, kakor je videl naš Gospod. Bistroumnejši voditelji katoliških Italijanov, n. pr. Don Sturzo, so prepričani, da je Mussolini eden takih hinavcev. Večina je pa menda slepa in ga obožuje in to ravno radi verske krinke, ki si jo je nadel. Ko bo imel ves narod za seboj, si bo lahko privoščil tudi kak udarec po katoličanih. In če bo v breah tako previden, kakor je v božanju, utegnejo vsi italijanski katoličani postati ujetniki, ne samo sv. oče. Chi vivra, vedra, — kdor bo dočkal, bo videl, pravijo Italijani.

Toda zapustimo Rim in pojdemo v Asiz, na grob sv. Frančiška.

Ta bo letos prava svetovna božja pot. Vsepovsod se tretjeredniki pridno pripravljajo na skupno romanje v frančiškanski Jeruzalem in druge svete kraje, koder je nekdanj hodil Serafin ljubezni in ogreval premrła srca z nadnaravnim ognjem. Kajpada je tudi v Asizu in bližnji Porcijunkuli vse na delu, da zadovolji romarje. Marsikaj, kar je v teku časa izgubilo frančiškanski značaj, bodo skušali popraviti. Ob veličastni baziliki nad Frančiškovim grobom stoji mogočni samostan, v katerem pa že nad pol stoletja niso več bivali Frančiškovi sinovi. Leta 1867. ga je vlada zaplenila in nastanila v njem učiteljske sirote. Sicer je sv. stolica takoj takrat vložila tožbo proti zaplembi, češ, da so frančiškanski samostani po cerkvenem pravu njena last, a ni uspela. Nad trideset let se je vlekla tožba, dokler ni prišlo l. 1896. do nekake jalove sprave. Vlada je izjavila, da bazilike ne smatra za državno last, samostan pa da le v tem slučaju prepusti prvotnemu namenu, ako lastnik bazilike na svoje stroške poskrbi za primerno drugo zavetišče učiteljskim sirotam. Toda to ni bilo tako lahko storjeno kot rečeno. Stvar se je do lani zavlekla. Ker je vlada sama in asiška mestna občina obljubila precejšno podporo, so 28. oktobra preteklega leta položili temeljni kamen za novo zavetišče. Ko bo to dovršeno in sirote premeščene, bodo frančiškani-minoriti, ki so varuhi Frančiškovega groba, zo-

pet zasedli nekdanji samostan. Gotovo se bodo podvizali, da se to letos zgodi. Tudi drugim poslopjem, ki so v teku let izgubila prvotni značaj, bodo skušali po možnosti dati nekdanje lice, posebno okrog zibelke frančiškanskega reda — Porcijunkule.

Ta mati frančiškanskih cerkva še stoji. Nad njo se, kakor nad brezjansko prvotno kapelico, dviga veličastna cerkev, ki ima značaj bazilike. Tudi to bodo letos temeljito popravili in ji dali lepše lice, kakor je je imela dozdej. To bo redovni dar našemu velimu očetu za sedemstoletnico.

Posamezna redovna okrožja in provincije širom katoliškega sveta, ki je preplavljen s Frančiškovimi otroci, imajo večinoma že izdelan program, kako hočejo praznovati očetovo sedemstoletnico. V rokah imam program ameriških frančiškanov provincije presv. Srca Jezusovega. Zelo bogat je. Napoveduje izredne pobožnosti po vseh samostanih in cerkvah, ki se bodo vršile skozi vse leto. O proslavi po tretjeredniških skupščinah določa:

1. Vsak mesečni shod tretjega reda v svetem frančiškanskem letu se mora vršiti v znamenju tega jubileja.

2. Priredi naj se takozvani "frančiškanski teden" versko-socialnega značaja, s skijoptičnimi predavanji, gledališkimi prireditvami, petjem itd.

3. Posamezni tretjeredniki, zlasti tretjeredniške družine, naj imajo pred prazniško okrašeno

podobo sv. Frančiška svoje posebne domače in družinske pobožnosti.

4. Krajevni in provincijalni kongresi tretjega reda z raznimi predavanji o sv. Frančišku naj pripravljajo tretjerednike na splošni tretjeredniški kongres, ki se bo prve dni oktobra vršil v New Yorku.

5. Voditelji morajo skrbeti, da bo vsaka skupščina tretjega reda opravila dobre duhovne vaje, katerih predmet naj bo nasledovanje sv. Frančiška.

Nadalje izpodbuja k živahni propagandi vsega, kar nosi frančiškanski pečat: frančiškanskih listov, knjig in knjižic, frančiškanskih pobožnosti, kakor sv. križovega pota, frančiškanskega rožnega venca, pobožnosti na čast petim ranam sv. Frančiška itd. Uredniki frančiškanskih listov imajo nalog, naj posvečajo posebno pozornost sv. Frančišku ter splošno frančiškanizmu. Isto nalogo imajo predavatelji po raznih društvih, voditelji duhovnih vaj, misijonarji, sestre III. reda po šolah.

Podobne programe imajo ali bodo še naredile druge provincije. Naša starokrajaska slovenska provincija je tudi že začela. Ljubljanski "Slovenec," ki smo ga danes dobili, poroča o javni proslavi sedemstoletnice, ki se je vršila dne 21. februarja v hotelu Union. Velika dvorana in prostorne galerije so bile popolnoma zasedene. Kot častna gosta sta bila, poleg mnogih drugih, beograjski nadškof-frančiškan Most Rev. Rafael Rodič in ljubljanski škof. Predavanja, petje in godba

so se vrstila. Vse je preveval Frančiškov duh. Ilustrovani ljubljanski Slovenec istega tedna je skoraj izključno posvečen tej proslavi. A vse to je šele začetek.

Sicer je res, kar je solnograški nadškof dejal, da bi najlepše praznovali ta jubilej, ko bi svojo pozornost pred vsem obrnili notranji prenovitvi v duhu sv. Frančiška. Vendar tudi take zunanosti niso brez pomena. Po vidnem se človek dviga k nevidnemu. Že zdaj, ko smo komaj v početku Frančiškove proslave, je svet začel dvigati oči k njemu, kot staremu, a vedno novemu, vedno modernemu vzorniku duhovnega prepoda. Druga za drugo ga razne nove katoliške organizacije izbirajo za patrona.

Iz tretjeredniške skupščine cerkve vseh svetnikov v Florenci je izšla "Frančiškanska družina." To je neke vrste "Apostolat mož." Člani te organizacije, sami tretjeredniki, so si stavili vzvišeno nalogo, mlačne in izgubljene k Bogu in cerkvi nazaj privedi. To so v resnici pravi apostoli. Med najbolj bogopozabne in po divjane gredo, po vojašnicah in vseh mogočih beznicah, kamor si duhovnik ne upa. Če vidijo, da je oreh pretrd, se udinjajo za delo, da bi polagoma z lepim zgledom in dobro besedo omehčali trda srca in jim vdihnili novega verskega duha. Z zaslužkom svojih rok nasičujejo lačne, oblačijo raztrgane, da si tako utro pot do src. To so pravi Frančiškovi sinovi.

Italijanska katoliška kmetska stranka si je izvolila sv. Frančiška za svojega patrona. To je prvi slučaj v zgodovini, da si je

gospodarsko - politična stranka njega izbrala za zaščitnika. Isto je storilo društvo slepih, ki se je zlasti po vojski zelo namnožilo. Kakor znano je imel sv. Frančišek mučno očesno bolezen in moral biti radi nje operiran. Žgali so mu. Ker takrat še niso poznali raznih anestezijskih, uspavavnih sredstev, je pri tem trpel grozne bolečine, ki ga pa niso spravile s tira. Prosil je, naj mu bo bratec ogenj milostljiv in ga nikar preveč ne peče. Nato se je mirno podvrgel operaciji in vdano prenesel skeleče bolečine. To je nagnilo pomilovanja vredne člane imenovanega društva, da so si njega izbrali za zaščitnika. Že lani, ko smo obhajali sedemstoletnico njegove "solnčne pesmi," so priredili skupno romanje k sv. Damjanu, kjer je Frančišek zapel prve verze te divne pesmi. Lepo vazo z belimi rožami so mu poklonili v dar. Na vazi je napis: Pesniku "solnčne pesmi" poklanjajo slepi, ki vdano trpe. Eden izmed članov je občuteno deklamiral "solnčno pesem." Letos mislijo zopet porovati na grob svojega patrona.

Takih in podobnih veselih novic bomo v frančiškanskem svetem letu gotovo še več slišali. Bog daj, da tudi iz naše srede. Vsekako moramo tudi mi sedemstoletnico našega svetega očeta dostojno proslaviti. Program imamo že v pretresu. V eni prihodnjih številčk tega lista ga bomo objavili. Upamo, da bodo naši tretjeredniki, kolikor jih imamo, radi sodelovali pri tej proslavi, da vsaj ne bomo prav zadnji, če že ne moremo biti prvi.

Druga splošna konvencija Tretjega Reda sv. Frančiška.

Fr. Beda Hess, O.M.C.

Opomba:—Ta članek je prvi v daljši vrsti člankov, ki so pisani kot priprava na drugo splošno konvencijo Tretjega Reda sv. Frančiška, ki se ima vršiti od 3. do 5. oktobra 1926. v mestu New York. Pripravlja jo izvrševalni odbor splošne organizacije Tretjega Reda sv. Frančiška v Združenih Državah.

Prva splošna skupščina otrok sv. Frančiška, njegovih duhovnih sinov in hčera, ki se je vršila leta 1921. v Chicagi, je dala pobudo za živahno gibanje Tretjega Reda v Ameriki. Končni uspeh tega gibanja se ne da naprej ugotoviti, obeta pa vse najboljše.

Po petih letih, ki so pretekla od imenovane skupščine, je uspeh takle:

Tretji Red v naši državi se je poživil. Nove tretjerredniške skupščine so se ustanovile, število članov pri že obstoječih skupščinah je naraslo, zaspanost preteklih let je prenehala in nova delavnost se je pojavila vsepovsod.

Konvencija je izdala svojo publikacijo v obliki "Poročila," ki je monumentalno delo, zakladnica in smernica za delo pri Tretjem Redu v naslednjih letih.

Izdaja se četrtletno izhajajoči list "Third Order Forum," za direktorje in voditelje Tretjega Reda in za duhovnike tretjerrednike.

Formirala se je splošna organizacija Tretjega Reda v Združenih državah, ki jo vodita glavni odbor, sestojč iz provincijalnih ministrov, in izvršujoči odbor sedmih članov: trije redovniki prvega reda, en samostanski tretjerrednik, en škofijski duhovnik tretjerrednik in dva svetna tretjerrednika.

Formirale so se tretjerredniške provincije. To je najbolj dozorel sad prve tretjerredniške konvencije; najvažnejši, najdalekosežnejši, največ obetajoč za nadaljnji razvoj Tretjega Reda pri nas.

Sedaj imamo sedem tretjerredniških provinc, ki so skoraj kot trdno sklenjena mreža raztegnjene čez vso državo. Te provincije so imele v preteklih petih letih pet konvencij, ki so skušale delo-

ma udejestviti sklepe prve velike skupščine, deloma pa pripravljale program za letošnjo, drugo.

Tretji Red ima v teh petih letih v Ameriki več svoje zgodovine kot poprej v dolgi vrsti let. To povemo s ponižnostjo in hvaležnostjo do Boga.

Druga velika konvencija, ki se ima vršiti v proslavo sedme stoletnice Frančiškove smrti, je predurmi. Samo še pet mesecev — in otroci sv. Frančiška se bodo zopet zbrali z namenom, da širijo ideale svojega Očeta.

Česa pričakujemo od te druge splošne tretjerredniške konvencije? Mnogo! Zelo mnogo!

Seveda, druga splošna konvencija ne sme zaostajati za prvo. Še več ko to! Druga mora prvo prekositi. Če bi ji bila samo enaka, bi to pomenilo, da ni napredka. Mi pa ravno napredek hočemo in druga splošna konvencija mora biti velik pogon za napredovanje Tretjega Reda v najširšem pomenu besede.

Na prvi splošni konvenciji se je uradno registrirala prisotnost treh nadškofov, trinajst škofov, enega bivšega generalnega predstojnika prvega reda, desetih provincijalnih predstojnikov ali njih namestnikov, sto redovnikov prvega reda ali samostanskih tretjerrednikov, več ko sto škofijskih duhovnikov in 1094 delegatov Tretjega Reda iz 22 držav, iz Kolumbije in Kanade. To je bila krasna skupščina in vsi udeleženci so pokazali živahno zanimanje, globoko navdušenje in odkritosrčno pripravljenost poslušati, učiti se in iti na resno delo.

Druga splošna konvencija mora prvo prekositi. Geslo vseh tretjerredniških skupščin in njihovih članov naj bo: "Vsi na plan za New York in za drugo splošno konvencijo!"

Naj navedemo glavne točke, ki jih ima pretresati in rešiti letošnja splošna konvencija:

Ustanovitev centralnega tretjerredniškega urada za informacije, objavljanje v listih in propagando.

Odkritje potov in sredstev za mednarodni stik s tretjerredniškimi organizacijami v drugih deželah.

Organizacija Tretjega Reda po provincijah s končnim ciljem, da bi se vsaka posamezna skupščina priklopila eni izmed obstoječih tretjerredniških provincij.

Rešitev osamljenih tretjerrednikov, da bi bil vsak ud včlanjen kakšni obstoječi skupščini.

Objavljenje enotne angleške prestave vodila Tretjega Reda.

Ustanovitev lastnih skupščin za duhovnike in bogoslovce.

Ustanovitev posebnih skupščin za može in fante.

Povzdig mladinskega tretjerredniškega gibanja — ustanovitev skupščin za mladino, za fante in dekleta.

To so pereča vprašanja, ki čakajo druge splošne konvencije. To je program, ki mora vžgati zanimanje vsakega tretjerrednika, vsakega častivca sv. Frančiška.

Druga splošna konvencija bo sledila opominu Leona XIII.: "iskati potov in sredstev, kako združiti v eno močno delavno enoto sile celega reda." Pa tudi opominu Pija X.: "stopiti tretjerrednike sv. Frančiška tako tesno med seboj, kot bi bili eno samo telo, da bi njihov skupni duh odseval ono ljubezen, ki je odlikovala njihovega serafinskega Očeta."

"Vsi torej na plan za New York in za drugo splošno konvencijo!" Ne zamudite vlaka, ki vas popelje tja! Ne zamudite konvencije!

Česa pričakujemo od te konvencije? Mnogo, zelo mnogo!

Pridite gotovo! Pridite in pomagajte, da bo žetev obilna!

Druga splošna konvencija obeta, da bo ustvarila zgodovino Tretjega Reda v Ameriki!

Kako se je ustanovil Tretji Red v fari sv. Štefana v Minn.

A. B.

Fara sv. Štefana je obhajala letos posebno vrsto vstajenja. — Ravno ko je bila na veliko nedeljo vesela pesem Aleluja v polnem razmahu in je odmevala v zadnji kotiček prelepe cerkve, se je prikazal pred oltarjem resen mož; spokorno obleko je imel na sebi in misijonski križ mu je dičil krepke prsi. Globoko-résno je pogledal po cerkvi, spregovoril je in začel — **sv. misijon**. To je bil angleški misijonar, frančiškan, p. John Joseph iz Chicage.

Kmalu za njim se je pojavil v fari še eden, ki je prišel tudi z misijonskimi nameni, pa je vzel na piko slovenske spokornike — bil je tudi frančiškan, p. Bernard iz Lemonta.

Tako sta ves velikonočni teden gospodarila pri Sv. Štefanu dva frančiškana in po mili volji dopedovala dobremu ljudstvu, kako se pride v nebesa. Vsi so ju prihajali prav pridno poslušati in že takoj ob začetku misijona se je bral vsem na obrazih prav zelo trden sklep: hočemo priti v nebesa, da bomo videli, kako tam gori obhajajo veliko noč, tam gori, kjer ne potrebujejo ne misijonov in ne misijonarjev . . .

Pa naša misijonarja nista označevala samo **navadnih, rednih** potov v nebesa. Spregovorila sta tudi o **izredni poti**, ki ni nič težja, vendar **bolj gotova**, pot **Tretjega Reda sv. Frančiška**. Menda sta si mislila, da bi ne bila prava sinova sv. Frančiška, če bi molčala o Tretjem Redu. Pa še drug vzrok je bil, da nista molčala. V fari sami sta našla nekaj navdušenih tretjerednic, ki so izrazile gorečo željo, da bi Tretji Red pod zvonom sv. Štefana pognal bolj globoko korenine. Ista želja je tlela v srcu blagega gospoda župnika, ki kar dočakati ni mogel, da bi

se začelo govorjenje o Tretjem Redu. Vedno je popraševal: Kdaj bo kaj? Dajta no!

In res, misijon se je že bil čez polovico prelomil, ko je angleški misijonar začel. Vse je povedal, kar je nujno potrebno, končno pa toplo priporočil. In slovenski misijonar ni hotel zaostajati, krepko je poprijel in pozval svetošefance, naj postavijo sv. Frančišku veličasten spomenik za letošnjo sedemstoletnico blažene smrti — naj med seboj **ustanove tretjeredniško skupščino**.

In je spet prišel angleški misijonar, prinesel je s seboj obleko tretjerednikov, škapulir in pas, in je ne samo povedal, ampak tudi pokazal, kako se ta sveta obleka nosi.

Vseh oči so bile verno uprte vanj in v srcih so dozorevali sklepi . . .

In potem se je pričelo romanje v župnišče, kamor so novi duhovni otroci Frančiškovi nosili svoja imena. Za nedeljo, zadnji misijonski dan, je bil napovedan slovesen sprejem.

Število priglašanih je raslo, raslo od ure do ure. Po vsakem novem povratku iz cerkve sta misijonarja slišala višje število. Celotni telefon se je v tistem času pogosteje oglašal ko sicer in prinesel marsikakega novega tretjerednika. Father John in starodavna tretjerednica Johana sta se kar kosala, kdo bo prej razveselil misijonarja s poročilom, za koliko je med tem poskočilo število kandidatov.

Tako je prišla nedelja, dan sprejema. Vsi so že vedeli, kdaj bo. Po končani "High Mass," tako je bilo povedano, naj vsi kan-

didatje počakajo. In res so počakali in bilo jih je — koliko? Reci in piši **103 — en sto in trije!** Ni čudno, da smo bili vsi veseli. Gospod župnik na primer, ki ni ves teden spregovoril druge besede v cerkvi, razen da je po latinsko govoril z gospodom Bogom, se je ta dan tako spozabil, da je stopil pred altar in v angleški in slovenski besedi izrazil svoje veliko veselje. In še po sprejemu je zagotavljal, da bodo frančiškanom vedno na stežaj odprta vrata cerkve sv. Štefana. Tako rad je imel in ima te serafinske prekucuhe!

Sprejem je bil torej vesel in lep. Tisti, ki pravijo, da je Tretji Red samo za stare ženice, naj bi bili prišli k nam pogledat! Dobra tretjina kandidatov je bila možakov, med katerimi sta bila celo g. nadučitelj in vaški "Storekeeper" (trgovec) — tudi gospe so progi obeh sta bili poleg — in več drugih veljakov. Dalje lepo število mladine obeh spolov, zlasti deklet v najlepših letih. Celotno tako nežna mladina je pristopala k preobleki, da je moral misijonar vprašati, če že nosi predpisanih 14 pomladni na svojih rožnih licih.

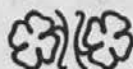
Tako torej — zaželjeni spomenik sv. Frančišku je postavljen. Lep je, veličasten! Bratje in sestri v sv. Frančišku, dobro ste začeli svoj novicijat, svoje leto poskušnje, držite se tako dobro vse leto! Ko pride zopet okoli bela nedelja, ko bo zopet odpeta "High Mass" pri Sv. Štefanu, pa na svidenje! Glejte, da vas bo zopet vsaj toliko, če ne še več! In takrat bomo polagali obljuje in bomo rekli: sedaj nočemo več po dolgih potih v nebesa, nak, nebesa sama nam morajo priti naproti in nam skrajšati našo pot!

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

A. U.

ŠENTJUR je zaja-
hal svojega vranca.—
Kadarkoli jo je mah-
nil Šentjur na staro-
krajске poljane in slo-
venske holme, se je
lintvern—zima že samo Šentjur-
jevega konja ustrašil — in se za-
ril globoko v krtovo deželo, ne da
bi čakal bridke vitezove sablje.
Ne tako ameriški. To vemo, da
gre v Ameriki vse bolj na "ta de-
belo" in močno plat, tako ima tu-
di lintvern — ameriška zima —
najmanj sto glav več ko staro-
krajски. Že te glave so dale lint-
vernu korajžo, da je ostal in po-
čakal aprila in Šentjurja. Poleg
tega je pa ta lintvern do dna svo-
je zmajske duše Amerikanec in
se je grdo zakrohotal, ko je po-
mislil na sv. Jurija: "S konjem
pride nadme kakor mlekar, ki ni-
pride toliko v mošnji, da bi si kupil
"mašino" (avto). Take sramote
pa ne, lintvern, nak!" — Tako se
je krohotal in si je zavihal roka-
ve. Napel je mehove in glave, pa
huj, huj preko farm in mest! Ta-
ko je divjal, da smo bili že v skr-
beh: še Šentjurju bo korajžo iz-
pihal! Mi grešni Tomaži! Bog
nam odpusti nejevero! Mislite, da
se je poslanec božji ustrašil? Na-
laš je opremil konja, konja-vran-
ca po stari veri; Marjetka-pomlad
mu je pripela zelen pušlec za že-
lezno čako in hajdi! Lintvern se
je smejal, kakor se vedno smejijo
Amerikanci, ko vidijo konja, to
srednjeveško živalco, in je pihal
in divjal. Šentjur pa križ kraž s
prebridko sabljo in lintverna ni
bilo več! — In zdaj že poje tam
v dalji Marjetka. Trate se bude
in hoste. Dva, tri dni, pa bodo do-

brave dehte in pele, da bo kaj.
In Marija bo prišla z Marjetko,
Marija, Kraljica majniška! Ž
njo pa božja milost in nebeški bla-
goslov . . .

Mi, lemontski menihi, pozdrav-
ljamo Šentjurja in pomlad s
krampom, pikonom in lopatami.
Tako se spodobi poštenim farmar-
jem. F. John & Co. so sklenili, da
hočejo dobro zvezo z Jolietom,
tako dobro, kakor jo imajo s Chi-
cago. Sklenili so in začeli novo ce-
sto proti levi. Tako je prav! F.
John ima glavo na "ta pravem
konc." Vse tako uštima, da je
prav. Zelo mu je pri srcu lepo li-
ce samostana in okolice. "Lepota
hiše božje ga razjeda," kakor je
svetopisemskega pevca. Najbrž
ima pa kje v skitem kotičku srca
še drugo misel. Recimo tako-le:
Bodo prihajali romarji iz Jolietu,
cesta pa tako razrvana in razdr-
ta! Prav lahko se jim avto pre-
kucne. Nazadnje to še ni taka reč.
Koliko se jih v Ameriki vsak dan
prekucne! Samo marsikaj lahko
iz "mašine" pade. Ljudje — no,
ti se bodo že pobrali, ampak če se
galon kerozina oz. gazolina raz-
lije, kdo ga bo pobiral? No, pa to
so samo postranske misli, glavne
so usmerjene v eno: Marija Poma-
gaj in njena čast! — Samo ko bi
bil F. John nekoliko bolj milo-
sten! Nekaj nas je takih, ki bi
rajši samo od daleč gledali vse to
početje, pa ne najdemo pardona.
"Imam prenežne roke, nimam de-
lavske obleke," tako se izgovarja-
mo. Pa nič ne pomaga. Prvemu
odgovori: utrdi se! — Drugemu
prinese, kot bi trenil, "overhoz."
Kje jih jemlje — Bog ve? Cel
magacin jih mora imeti! In tako

vihtimo in delamo, delamo in vih-
timo, da se kare in mašine na
glavni cesti čudom čudijo: menda
na vsej poti od Chikage do Jolie-
ta ne vidijo tolike skupine delav-
cev ali se pa muzajo naši ihti . . .

Torej na plan, ljudje božji in
mašine iz Jolietu in dalje tam!
Nimamo cestne tlačilnice, zato
naprošamo vas, da nam s svojimi
mašinami poravnate in ugladite
pesek. Čim težja mašina, boljši
uspeh. Pride jih lahko kar več
naenkrat, saj bo cesta prostorna:
trije se bodo lahko brez skrbi og-
nili drug drugemu. In še to dobro-
to ima naše delo: izvršite ga lah-
ko v nedeljo! Ni namreč hlapčev-
sko. Še zaslužno je, romarska pot
je molitev in dobro delo! Zlasti
sedaj v Marijinem mesecu bo do-
volj prilike. Da ne omenim naj-
lepšega: Kronanja Matere Božje
zadnje dni v juniju . . .

Ko bomo s cesto končali, se bo-
mo vrgli na farmo in živinorejo.
Koruzo bomo sejali, ovša in krom-
pirčka bomo nasadili: sama an-
gelska "špiža!" Iz New Yorka
pride brat Viktorijan, ki se na
kure in zajce zastopi. Za kravco
in konje pa že nekaj glihamo. To
bo še lušno! Kadar pojdemo v
penzijo in ne bomo več za težja
dela, bomo pa krave pasli in pa
ono staro bomo peli: "Piš me v
včasih po kranjskih robovih in
uh, četud si kralj, jaz mam krav-
ce tri u štal." — Ker je pa precej
teh salabolskih "fensov" po farmi
in človek sam ne ve, kdaj in kje
se bo nataknil, smo si že vnaprej
preskrbeli žnidarja, brata Anto-
nina.

Bo dosti zaenkrat. Samo k sose-
dovim bi še lahko pogledali, k

našim sestram-kmetičam. Kako se jim kaj godi? Dobro jim je. Ej, na farmi je fletno biti, kjer je dosti mleka piti! — Ena "štiha" pod štreko, tista ta dolga in resna. Štiha in koplje "na ibt," kakor star kmet. Pravi, da bo vseh sort rožic nasadila za evharističnega Kralja. Pa zelenjave in druge robe za kuhinjo. Druga, ta mala, kuha in varuje hišo. Tretja, tista, ki je je nekaj več, pa regrant nabira in malico nosi oračem.

Mr. Gorjanc in sodrugi pa "fiksajo" kapelico in levi del hiše. Delo gre h koncu. Lepo hišico so si postavile Sestre. Čedna in nobel je bolj kakor naša. Pa jim nismo prav nič "fovš." Evine hčerke so še dandanes bolj Evine sorte in povsod skrbe, da je vse "lepo za pogled" — kakor je bilo "lepo za pogled" ono jabolko v paradižu...

* * *

Glavne letošnje slovesnosti pri naši Mariji Pomagaj. — Dne 24. majnika praznik Marije Pomočnice, patrone naše cerkvice. Letos pade ta dan na binkoštni ponedeljek. Zato bo naše praznovanje en dan prej: **na binkoštno nedeljo.**

Na predvečer, to je v **soboto**, bodo o **pol osmih** slovesne večerice in spovedovanje romarjev. (Za oba dneva velja novi poletni čas!!)

V nedeljo zjutraj **ob sedmih** sv. maša in sv. obhajilo. **Ob enajstih** (po novem času, seveda) pa slovesna sv. maša s pridigo v treh jezikih: slovenskem, slovaškem in angleškem.

Popoldne **ob treh** slovesne večerice z blagoslovom.

Popoldne, ako bo lepo vreme, bo dovolj ugodne prilike za prosto zabavo na gričku nad cerkvi. Jezero, ki je sedaj polno vode in pravi, da bo tako ostalo, vabi, vabi . . . Pridite!

* * *

Dne 27. junija, v nedeljo po evharističnem shodu, bo **slovesno kronanje** Marije Pomagaj. Slavnost bodo vodili, kakor že znano, ljubljanski škof dr. Jeglič. Na-

tančnejši spored bo prinesla junijska številka, ki bo letos slavnostna namesto majske.

Na to slovesnost ponovno opozarjamo. Vsi evharistični romarji iz stare domovine bodo takrat tudi Marijini romarji pri nas in naši mili gostje. Zato bo popoldne **velik slovenski tabor** na našem gričku.

Ne dvomimo, da bo tudi ameriških romarjev in gostov takrat veliko število pri naši Mariji Pomagaj. Pridite!

Devetdnevne za naše dobrotnike in po njihovem namenu se bodo v naši cerkvi vršile nadalje v sledečem redu:

Od 14. do 23. maja v čast **Sv. Duhu**;

od 24. maja do 2. junija v čast **Mariji Pomagaj**;

od 3. do 11. junija v čast **presv. Srcu Jezusovemu**;

od 13. do 21. junija v čast **sv. Antonu Pad.**;

od 29. junija do 7. julija v čast **Mali Cvetki, sv. Tereziji.**

Kaj moraš storiti, če hočeš, da bo Tvoj poseben namen v te devetdnevne vključen, je bilo povedano v marčni številki na tem mestu. Pojdi in poglej!

I. DAROVI V BLAGU.

(Od 15. marca do 15. aprila.)

Mr. Math Kremesec, Chicago, Ill., jestvine; družina Mr. Mesec, Chicago, Ill., jestvine in sadje; Mr. Šega, Joliet, Ill., razne jestvine; Mr. in Mrs. J. Powalish, Lemont, Ill., velikonočno svečo; družina Turk, Joliet, večkratno vožnjo z avtom in razne jestvine. Družina Šraj, Joliet razne jestvine.

II. DAROVI V DENARJU.

Za cerkev Marije Pomagaj.

Po \$3.00: Katie Mayerle, Neimenovani, Joliet; po \$2.00: Josephine Pajk, Marjeta Svete; po \$1.00: Thomas Butiya, J. Nemgar, Frank Setnikar, Leo Adamich, Barbara Adamich; po 50c: Margareth Mestek, Anna Lambert.

Za Kolegij:

Mrs. Bombach, Cleveland, O. \$100.00. Dali so ji:

Po \$10.00: Mary Grdina, Anna Knavs, po \$3.00: Johana Pelan, Frances Veliko-Mrs. Lovko, Marjana Puc, Jacob Mulec; verh, Johana Kramaršič; po \$2.00: Johana Kolar, Johana Melavec, Neimenovana, Terezija Kmet, Mihael Setnikar, Frances Bradač, Anna Sadar; \$1.50: Josip Smerdel; po \$1.00: Jenny Lubi, Jenny Legina, Anna Kramar, Cath. Perme, Mary Bradač, Kristina Verbič, Katarina No-

vak, Mary Sterniša, Mary Tkavec, Mary Primev, Frances Jerman, Jenny Andolšek, M. Papeš, Jenny Miklavčič, Mary Sedej, Johana Skulj, Frances Skulj, Mary Skulj, Johana Lazar, Mary Kenik, Mary Modic, Frank Modic, Mary Milovec, Frances Zulič, Mary Klemenc, Mary Jerreb, Mary Pirnat, Josephine Stare, Mrs. Kmet, Neža Palčič, Mary Vidmar, Frances Prelogar, Mrs. Korce, Antonia Seršen, Frances Zlatorepec, Mrs. Zobec, Mrs. Zakrajšek, Mrs. Leksenič, Mrs. Klun, Mrs. Bombach, Frances Bombach, Pauline Novak, Frances Skulj, Mrs. Perko, Mary Sinkovec, Mary Hrastar, Terezija Menart, Andrej Dolenc, Jenny Prijatelj, Mrs. Piks, Louis Papus, Johana Dolenc, Mrs. Pangeršič, Jacob Wahčič, Mary Salomon; po 50c: Mrs. Zalar, Mary Gok, Mrs. Strman, Leopold Kavšek, Mary Maver, Magie Miklavčič, Mrs. Rus, Mary Hrastar, Mary Bambich, Karolina Kernc, Johana Stražišar, Mary Just, Mary Kogoj, Mary Papeš, Johana Zalar, Julia Vidmar, Anna Arbeznic, Neža Truden, Karolina Kovač, Mary Borgen, Antonia Leksan, Antonia Zele, Ivana Novak, Terezija Suhadolc, Rosie Davič; po 25c: Jožef Rakar, Rosie Tomšič, Jožefa Progar, Mary Fortuna, Mrš. Peskar, Frances Suhadolnik, Mr. Zakrajšek Maggie Peskar, Josip Smerdel; 30c: Johana Muhič.

Miss Johana Trobec je nabrala na knjižico \$74.05. Darovali so ji:

Po \$10.00: Rev. J. Trobec, Neža Legat; po \$5.00: L. Legat, Louis Kapus, Mary Oman; po \$2.00: Ciril Ferče, Johana Blenkush, Andrew Then; po \$1.00: Frank Trobec, Jos. Trobec, Ed. Oman, Frank Seliskar, Frank Vovk, Mary Anna Trobec, Neimenovana, Neimenovana, Mary Ogulin, Tony Žumer, Frank Oman, Frank Trobec; po 50c: Uršula Youg, Marija Mrak, John Poglajen, Janez Žumer, Joe Oman, Joe Ruper, Anton Blenkush, John Rekar, Neimenovana, Neimenovan, Neimenovan; po 25c: Blas Legat, Andrew Kapus, Janez Justin, S. Lavrich F. Pernel, John Zima, Joseph Nemcigar, M. Hudovernik, Anna Torkar, Jaka Hlebajni; 30c: Lenka Kocjančič; 20c: Anna Poglajen; po 15c: Joseph Blenkush, M. Simnich; 10c: Jos. Jan; 50c: Reza Hlebojna. Louis Komlanc, Indianapolis, Ind., nabral \$20.25. Darovali so mu:

Po \$1.00: Charles Stevens, Karolina Stanich, Frank Gnadar, Joseph Mrvar, Math Povše; po 50c: Joseph Gačnik, Fe? licks Blažič, Marija Mervar, Jenny Gerbič, Mary Urajnar, Mary Vidmar, Holy Trinity Church, Joseph Zore, Anna Koren, Frank Radež, Frank Vrtačnik, Eugen Prusnik, Joseph Krapec, Frank Lužar, M. F. Radkovic, Ivana Senkovich, Louis Komlanc; po 25c: Mary Dragan, Frank Lušček, Frank Drzelan, John Hribar, Frank Zgonc, Mary Kornalas, Louis Trušnik, Antonija Kos, Mary Manfreda, John Bebe, Math Zulich, Joseph Lovišček, John Markovich, Mary Donovs, John Cudman, Louis Banich, Jacob Koren, Anna Udovich, Frank Gerbek, Jos. Markovich, Paul Perenič, John Arnšek, Neimenovani.

Mrs. Josephine Meglen, Pueblo, Colo., nabrala \$12.00. Dali so ji:

Po \$1.00: Josephine Meglen, Anna Godec, Jennie Jarc, John Goršič, John Germ; po 50c: Anna Stazinski, Aony Kastelic, Joe Spilar, Frances Greben, Andrew Petros, Frank Raspet, John Vuka; po 25c: Mary Kolbezen, Katarina Rupar, Mary Božič, Frances Znidar, Josephine Stupnik, Mary Papež, Josephine Žvan, Alojs Skubel, Mary Fabjan, Paula Skufca, Mary Župančič, Mary Kocman.

Posamezni so dali: Mr. Hudovernik, Rice, Minn., \$10.00; po \$5.00: Anna Lampe, Vladimir Brajer, Frank Rafolt; \$2.00: Josephine Kervin; \$1.50: Frank Širca; po \$1.00: Mary Brula, Urol August, Fr. Kastelic; 50c: Geo. Kolar; po 25: Mirko Mihelich, Anton Marjetich.

Za Apostolat sv. Frančiška.

\$50.00: Mary Bombach.
Po \$10.00: Josepha Drabnič, Frank Zbačnik, Frank in Frances Peterka, John Stua, Rev. Jos. Vrhunec, Louis Jaksetich, Joseph Muhich; po \$1.00: Jacob Bašnik, Mike Papeš, Joseph Kriegerl, Jernej Pirc, Harry Vooch, Joseph Russ, Thomas Cerven; po 50c: A. Mlakar, Joseph Kovalžin, Mary Golobich, Anton Cvenkovich, Math Dulak.

Za lučke v naši cerkvi.

\$5.00: M. Lebar; \$3.00: Rev. J. Miklavčič; \$2.00: A. Znidaršič; po \$1.00: F. Tomšič, Frances Bregant, Anna Possedi,

A. Mlakar, A. Požun, Frank Oražen, Johana Vidervol, Ann Jakše, Mary Zerovnik, Marija Jerich, A. Požun, Veronika Rupa, Mary Tomec, Frances Spilar, Joe Fajfar, J. Kervin, Marija Svigel, Rosie Zdešar, Mary Bambich, John Forgač, Mary Pruss; po 50c: Andrew Legat, Agnes Xelar, Mary Bombach; 30c: Mrs. Rent, 20c: Mrs. Ambro. — \$2.00: Mary Mulc.

Darovi za Ave Maria.

Miss Marijana Trobec, Riče, Minn., \$10.00; \$2.00: Mary Bambich, Terezija Marinček, F. Zbačnik, Katarina Hladnik, Stefan Skroba; \$1.50: Agnes Xeller; po \$1.00: Anna Zima, Alojzija Rožič, Anton Brodarich, Antonia Požun, Mary Koščak, Mary Jerich A. Požun, Mary Radečaj.

Za svete maše so poslali.

(Od 27. marca do 23. aprila.)

Mrs. Johnson 2 (2), Frank Košmerl 1 (1), Frank Suhadolnik 2 (2), Anna Posedi 1 (1), Anna Hudack 1 (1), Andrew Tomec 1 (1), Mrs. J. Valks 2 (2), Geo. Supan 2 (2), Anna Madeja 3 (3), Anna Brula 1 (1), Katarina Hladnik 3 (3), Katarina Pernel 12 (12), Steven Skraba 6 (6), Ivanka Kokal 2 (2), Stefan Mlakar 1 (1), Mary Toloni 1 (1), Mary Zerovnik 1 (1), G. Seliškar 2 (2), Helen Bodnar 2 (2), S. Markiewitz 1 (5), Anna Pierce (1), John Susman 1 (1), Joe Fajfar 1 (1), A. Hočevar 2 (2), Mary Lousha 1 (1), Mary Kuhar 1 (1), John Mo-

lek 1 (1), Joseph Drčar 2 (2), Frances Spilar 1 (1), Katarina Bradish 1 (1), Fr. Zabukovec 10 (10), Terezila Možic 1 (1), Maks Krolnik 1 (1), Anna Mohar 2 (2), Mary Sredenšek 5 (5), Mary Pruss 2 (2), Mrs. M. Vodusek 1 (1), Mary Zore 1 (1), M. Ambrose 1 (1), Frank Zidar 2 (2), Mary Hitti 1 (1), Mary Kremesec 1 (1), Martin Kremesec 1 (1), Johana Filipčič 3 (3), Anna Perse 1 (1), Frances Tomsha 1 (1), Math Prebelich 1 (1), Frances Zbačnik 1 (1), Martin Strukel 1 (1), Mrs. Pečnik 1 (1).

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Elcor, Minn. — Prisrčno se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu, Materi Božji in sv. Tereziji za uslišanje moje zaupne prošnje v boleznih mojega sina in prilagam tri dolarje za sv. maše.—**Johana Filipčič.**

Ely, Minn. — Zahvaljujem se Mariji za ozdravljenje moje hčere.—**M. K.**

Power Point, Ohio. — Obljubila sem javno zahvalo v listu Mariji in sv. Jožefu in sem bila uslišana v svojih stiskah in težavah. Listu pošiljam v dar 1 tolar.

—**Mary Lousha.**

Porter, Ind. — Prav lepo se zahvaljujem z možem Mariji Pomagaj v Lemontu in sv. Tereziki za uslišano prošnjo v boleznih najinega sinka. V znak hvaležnosti pošiljam dar \$5.00 in vsem priporočam, da se v svojih stiskah obrnejo k Mariji Pomagaj v Lemontu.—**Anastazija Ray.**

MARIJIN PRAZNIKI V MAJU.

Marija, pomočnica kristjanov.

Katoliško Cerkev, papeže, škofe in duhovnike so vedno preganjali, posebno pa še med revolucijo na Francoskem. Framasoni, prosvetljenci, naprednjaki in karkor se že imenujejo, so in še vedno sovražijo Cerkev. Napoleon I. je celo papeža Pija VI. iz Rima na Francosko peljal v ječo. Sovražniki svete Cerkve so mislili: zdaj ne bo več papežev, sedaj bo konec Cerkve. A kaj se zgodi? Tisto leto, ko so v pregnanstvo odpeljali Napoleona na otok Sv. Helene, se je papež vrnil v Rim. Svete Cerkve ni bilo konec in papeži so še. Papež Pij VI. je v zahvalo, da se je vrnil v Rim iz jetništva na Francoskem, postavil nov praznik v čast Matere Božje. Pomočnice kristjanov, dne 24. maja. Ta praznik nas uči, da Mati božja skr-

bi za nas, varuje sveto Cerkev, papeža, duhovnike in redovnike. Naj jih sovražniki Kristusovi in pomagači satanovi še tako sovražijo in preganjajo, Mati božja bo pomagala, ako jo bodo verniki prosili pomoči. Zato prav goreče moli in zdi-huj: Marija, pomoč kristjanov, prosí za nas!—**P. A. F.**

MESEČNI PATRON.

Častitljiva Ivana od Križa, devica 3. reda. Dne tretjega maja 1481. je bila rojena častitljiva Ivana blizu mesta Toledo na Španskem. Že kot otrok je dajala znamenja prihodnje svetosti. Ob petkih ni zavžila nobene hrane. Ko je bila stara deset let, ji umrje mati in Ivana jo je nadomestovala v gospodinjstvu in opravljala vsa hišna dela. Oče in sorodniki so jo si-

lili, naj se omoži; zbežala je pa v samostan tretjerednic sv. Frančiška in 15 let stara je bila preoblečena. Čez leto dni je naredila samostanske obljube: uboštva, svete čistosti in pokorščine, katere je vestno spolnjevala do smrti. Zelo je častila presveto Rešnje Telo, pogosto prejemala sveto obhajilo in goreče častila Mater Božjo. Njene sestre so jo pa žalile in razne bridkosti delale, kar so same pozneje pripoznale. Zunaj samostana so jo grdo obrekovali. Bog ji je pošiljal razne bolezni in zato se je po pravici imenovala Ivana od Križa. Ona je pa molila in prosila za nove križe. Na praznik najdenja svetega Križa je umrla v sluhu svetosti in Bog jo je poveličal z nenavadnimi milostmi. Sveta Cerkev preiskuje njeno življenje, da bi jo prištel med blažene.—Po njenem zgledu prenašaj opravljanje in druge križe tudi ti!—**P. A. F.**

NAŠ STRIČEK

Ljubi moji otroci dečki in deklice:— Zelo Vas imam rad in Vas vendar nimam zelo rad. Ali veste, zakaj ne? Zato, ker premalo pišete! Nič lepo se mi ne zdi od Vas, da ste tako zelo pozabili na svojega strička! Vsak dan komaj čakam pošte, pa večinoma vsak dan mine brez pisma od mojih ljubih otrok. Prav malokrat pride srečni dan, da potrka poštar na moja vrata in zakliče: Oho! Ali so naš striček doma? In če zaslišim tako poštarjevo vprašanje pred vrati — o, da bi me takrat Vi videli! Tako poskočim na noge kot zajček iz grma, če ga kdo prepodi. Kar naenkrat pozabim, da so že stare moje noge in da po navadi počasi hodim, kot se spodobi za stare ljudi. In potem v eni sapi odprem pisemce in ga preberem od prve do zadnje črke. Potem ga denem v lepo "bakso" in spet čakam, da se oglasi poštar pred vrati: Oho, ali so naš striček doma?

To Vam povem, moji dečki in deklice, bolj pridni morate biti in bolj pogosto pisati. Drugače bo postal Vašemu stričku tako dolgčas, da bo kar naprej jokal in si bo izjokal svoje stare oči. In če ne bo imel več oči, boste pa morali čisto prenehati s pismi, ker jih Vaš striček več brati ne bo mogel. O, kako žalostno bi to bilo! Da se pa ne bo kaj takega zgodilo, pa res zanaprej bolj pogosto pišite — slovensko ali angleško, to je vseeno — da bo vsaj vsak drugi mesec imela Ave Maria korner Našega strička.

V zadnjem času so prišla strička obiskat sledeča pisma:

Ahmeck, Mich. — Dragi striček! Prejela sem dar, ki ste mi ga poslali. Zelo sem Vam hvaležna. Nikoli nisem pričakovala tako lepega molitvenika za svoje majhno delo. O, kako ste dobri, dragi striček! Zahvaljujem se Vam iz dna svojega srca, ker ste mi poslali ravno take bukvice, kot sem si jih vedno želela. Če bi mogla, bi rada še kaj več storila za Vas. Molila bom pa za Vas vedno, dragi striček! — Najlepše pozdrave in vo-

ščila od cele naše družine! Vaša

Ana Kurič.

Draga moja Anica:—Veseli me, da si tako skromna! Skromnim ljudem je lahko ustreči in zato sem jaz z ono molitveno knjižico tako dobro zadel. Kadar boš mogla, boš že zopet kaj storila za naš kolegij sv. Frančiška. Sicer si pa ubrala čisto pravo pot, ko pišeš, da moliš zame. Bog Ti povrni! Ravno zato, ker vem, da rada moliš, sem Ti poslal mašne bukvice in ne kaj drugega. — Sedaj se pa le kmalu zopet oglasi in povej, kako živite v lepem majniku. Pozdrav Tebi in celi hiši!

Tvoj

striček.

Willard, Wis. — Dragi striček! Jaz sem že enkrat pisala na "Children Corner." Pa še ne znam dobro slovensko pisati. Če boste malo popravili moje pomote, upam, da bo pismo dobro. Hodim v public šolo in sem sedaj v šestem razredu. Bila sem že pri sv. obhajilu. O Božiču je bilo pri nas prav lepo. Imeli smo polnočnico in prav lepe jaslice. Sedaj v postu imamo vsako nedeljo križev pot.

Vsi se že pripravljamo na velikonočne praznike, ki bodo tudi lepi. Sedaj imamo pa veliko snega. Že par mesecev ne moremo voziti z avtomobilom.

Moj ata je naročen na "St. Francis Magazine," ki ga tudi jaz rada berem, ko so tako lepe storijske v njem. Mislim, da bi bilo lepo, če bi vsi otroci na Vašem kornerju brali tudi St. Francis Magazine.

Pozdravljam Vas, ljubi striček, in vse ostale otroke na kornerju!

Jožefina Perovšek.

Draga Jožefina:—Vse Tvoje novice sem z velikim veseljem prebral in se veselim s Teboj, da je sneg že skopnel in da spet drče in frče avtomobili po gladkih cestah. Piši kmalu, kako je sedaj pri Vas, ko je zima minila in prišla zelena pomlad. Prav posebno sem pa zadovoljen s Teboj, ker tako lepo priporočas otrokom naš angleški list, St. Francis Magazine. Prav praviš, vsi otroci na našem kornerju bi ga morali brati. Pa ga morebiti nimajo? Naj prosijo starše, da ga jim bodo naročili. Pišejo naj po njega k nam v Lemont, Ill., Box 443. Stane za vse leto \$3.00. Pozdravljena! Tvoj

striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček! Naprej Vas prav lepo pozdravljamo, jaz in mama in papa. Jaz hodim v St. Joseph's School. Ravno danes sem brala Vaš list Ave Maria. Pa sem videla, da ona girl ne mara svojega darila. Prosim Vas lepo, pošljite ga meni, ki sem pridna girl. Saj me John Petrič pozna. Upam, da se bom prva oglasila. Prosim, nikarte vreči mojega pisma v koš! Še enkrat Vas lepo pozdravljam v imenu vseh skupaj.—Ana Marček.

Draga Ana:—Naznanjam Ti veselo novico, da si res Ti prva prosila za darilo. Vidim, da rada bereš naš list Ave Maria, ko si tako hitro našla moje pisanje o darilu. Iz tega sklepam, da si res pridna deklica, kot praviš sama o sebi. Ker pa omenjaš Johna Petriča, ki ga tudi jaz dobro poznam, bom takole naredil: Kadar bo šel ta mož v Joliet, mu bom dal s seboj tisto darilo. Prišel bo k Vam pogledat, kako je sedaj s Teboj. Če bo videl, da si še pridna, Ti bo darilo dal, če ne, ga bo pa prinesel meni nazaj in jaz ga bom poslal v Cleveland Mervarjevi Frančki, ki se je druga oglasila. Torej sedaj le pazi sama nase. John Petrič bo po celem Jolietu izpraševal, če zaslužiš darilo. Potem mi pa hitro sporoči, kako sta opravila. Bog s Teboj! Tvoj

striček.

Cleveland, Ohio.—Dragi striček! Ko dobim list Ave Maria v roke, berem korner od našega strička. Kar naenkrat pridem do pisma neke deklice, ki pravi, da ne mara Vašega daru. Jaz bi ga pa bila prav vesela, če bi mi ga hoteli poslati. Še molila bom za Vas in za tisto deklico tudi, samo če bom tako srečna, da bo moje pismo priromalo prvo do Vas. Najrajši bi ga poslala po aeroplanu, pa je preveč drago. Moji bratje so Vam že večkrat pisali in že veliko darov od Vas prejeli. Vsi so bili tako lepi, da smo bili vsi v hiši veseli. Samo prosim, da mi oprostite, ker me že dolgo ni bilo na Vaš korner. Obljubim Vam, da se bom sedaj večkrat oglasila. Stara sem 11 let in sem v šestem razredu.

Naznanjam Vam, da smo imele šolske deklice lepo slovensko igro, pri kateri sem tudi jaz igrala. Father Gnidovec so nas tako lepo slovensko naučili, kot bi me vse prišle iz starega kraja. Škoda, striček, da Vas ni bilo tukaj, da bi se tudi Vi pošteno nasmejali in videli bi, kako hitro je raj izgubljen.

Sedaj pa prihaja postni čas in bodem tudi jaz za Vas darovala sv. obhajilo, da bi Bog blagoslovil Vaše delo. Zdaj Vas pa lepo pozdravljam in tudi Fathra Miklavčiča. Pozdravljamo vsi skupaj, ki nas je dvanajst. Vaša Frances Mervar.

Draga Francka:—Tebe moram najprej zelo pohvaliti, ker tako krasno slovensko pišeš. Le še se uči, jaz mislim, da bo kmalu znala še bolj lepo slovensko kot sami Father Gnidovec, ki so res en prav fajn gospod. — Za darilo si se pa, žal, prepozno oglasila. Ona iz Joliet Te je

prehitela. No, bomo videli, kakšne novice bo prinesel John Petrič. Če se bo vrnil brez darila, bova pa midva kako drugače poglihala. Malo potrpi! — Za sv. obhajilo se Ti prav lepo zahvaljujem in pozdravljam iz vsega srca vseh 12. Father Miklavčič se naj pa sami zahvalijo.

Tvoj

striček.

Waukegan, Ill.—Dragi moj striček! Tudi jaz bi se rada pridružila na Vaš korner. Stara sem 9 let in sem učenka četrtega razreda. Hodim v katoliško šolo Matere Božje. — Tukaj v Waukeganu bomo v kratkem imeli prvo sv. obhajilo in tudi jaz bom prvokrat pristopila k mizi Gospodovi. Zato sem tako vesela, da komaj čakam tistega srečnega dneva. Mollila bom za vse ljudi, posebno za moje

ljube starše, pa tudi na Vas, ljubi striček, se bom spomnila. Ne zamerite mojemu slabemu pisanju, ker je to moje prvo pismo. Lepo Vas pozdravlja Vaša

Mary Ratej.

Draga Mary:—Pozdravljena na našem kornerju! Prav lepo si napisala in upam, da boš sedaj večkrat prišla. Če se boš res kmalu zopet oglasila, Ti bom drugič več napisal za odgovor, danes se bojim za prostor. Pridna bodi! Iskreno Ti čestitam k lepemu dnevu prvega sv. obhajila, na katero se tako lepo pripravljaš. Gotovo Te je Jezušček zelo vesel.

Tvoj

striček.

Waukegan, Ill.—Dragi striček! Jaz hodim v šolo Matere Božje in sem učenka

tretjega razreda. V šoli se sedaj pripravljamo na prvo sv. obhajilo, ko bom jaz in mnogo drugih učenk prejela preljubega Jezusa. Kako težko že pričakujemo tega srečnega dneva! To bo dan 2. maja, ki se ga bomo spominjali celo svoje življenje! — Vas prisrčno pozdravlja

Vaša

Rose Jappel.

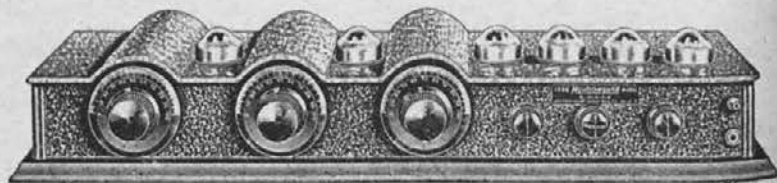
Draga Rozika:—Tvoj striček se veseli s Teboj in vsemi srečnimi prvoobhajanci šole Matere Božje. Bog daj, da bi nikoli ne žalili z grdimi grehi dobrega Jezusa, ki bo prišel k Vam 2. maja! Povej vsem učenkam tretjega razreda, da vse lepo pozdravljam. Pa se kmalu zopet oglasi in še katera druga s Teboj!

Tvoj

striček.

NAŠ RADIO

Istra, Italija. — Iskreno želim prav veselo alelujo! — Vaš Koledar Ave Maria vsak občuduje. Sedaj ga študira p. Leonard, potem ga bodo še drugi. Nekaj krasnega, zares. Gre kar iz rok v roke in vsak ga prebere od konca do kraja. Bog daj obilo blagoslova Vašemu velikemu delu! Pozdravljeni!

—Rev. I. Grašič.

Št. Rupert, Dolenjsko. — Prav lepo pozdravljam Rev. Kazimirja in vse gospode v Lemontu. Zahvaljujem se Vam za poslani Koledar Ave Maria. Tako sem ga vesel, da ne morem molčati. Naša tukajšnja Slovenija nima takega koledarja. Iskreno me veseli, da tako lepo napredujete. Bog daj svoj blagoslov! Posebno me zanima Vaša cerkev v Lemontu, ki ste jo takorekoč kar čez noč zgradili. Bog daj, da bi se vsi ameriški Slovenci prav pridno zatekali k Mariji Pomagaj v Lemontu. Seveda, slabih ljudi tudi v Ameriki ne manjka, to vem iz lastne skušnje. Tudi tu v stari domovini je sedaj dosti slabega. Duhovniki se mučijo na vse strani, pa so vedno zaničevani od slabih strank. Bog jim daj vse voljno prenašati! — Sedaj se Vam še enkrat lepo zahvaljujem. Jaz bi Vam prav iz srca rad pomagal, pa zdaj ne morem, ko nisem več v Ameriki. Samo molil bom za Vas in za vse Vaše namene. Bog z Vami!

—Avguštin Lokar.

Želimlje, Slovenija. — Srčna hvala za poslani Koledar Ave Maria, ki je napravil toliko veselja meni in mojim Amerikancem. Prosim, pošljajte mi tudi lepi list Ave Maria. Naročnino poravnam kakor dogovorjeno. Veselo alelujo!—Rev. Ivan Erjavec.

Forest City, Pa. — Namenila sem se napisati nekaj vrstic v tako priljubljeni list Ave Maria. — Prišel je prelepi, radostni, težko pričakovani majnik. Vse se raduje in veseli, ptički prepevajo pod nebom, cvetice so začele glavice iz zemlje dvigati. Travniki, dolgo pokriti s snegom in ledom, so zopet ozeleneli. Vesele se prelepe pomladi otroci in starčki. Veseli se vsak dober kristjan Marijinega meseca. Okinčajo se povsod altariji Marijini in verni otroci nebeške Matere hodijo z veseljem Kraljico majniško častit. Tudi mi Slovenci v Forest City imamo vsako leto Marijin altar, pred katerim se zbiramo in se Materi priporočamo. Ona naj ostane naša zvezda vodnička skozi viharje življenja! Pozivljem

vse, da prav pridno prihajajte!

—M. Švigelj.

Houston, Pa. — Ker ravno pošiljam naročnino za prelepi list Ave Maria, se najlepše zahvalim njej, ki je pomočnica kristjanov. Velikokrat mi je že na strani stala in mi vselej pomagala. Nekateri pravijo, da je to le slučaj. Ali jaz vem, da je čudno, kako bi mogel biti tolikokrat ravno o pravem času zopet in zopet slučaj. . . . Zato v zahvalo prilagam za novega naročnika. Naj bi se Vaš prelepi list razširil po celem svetu!

Ta nova naročnica je velika častilka Marijina in globoko verna žena. Stanuje na Nemškem. Želela bi, da bi ona poslala listu kak dopis iz Nemčije, zakaj ona zna pisati, da malokdo tako. Upam, da bo. (Pričakujemo in prosimo, spoštovana naročnica na Nemškem, da ne bo naš list zastoj oznanjal Vaše pisateljske hvale! Op. ur.)

Sprejmite vsi bralci tega lista prav lepe majniške pozdrave! Vse v večjo čast božjo!—Helena Turk.

Limbuš pri Mariboru. — Prejel sem prekrasni Ave Maria koledar. Prav iskreno se Vam zahvaljujem zanj. Zelo sem ga bil vesel, tembolj, ker sem našel v njem sliko svojega dobrega prijatelja, gospoda župnika Mažirja. — V duhu bom pri Vas, ko boste v Chicagi obhajali slovesnosti evharističnega kongresa. Bog blagoslovi Vas in Vaše delo!

Andrej Bračič, župnik.

Detroit, Mich. — Pri nas se je razvedela zelo vesela novica. Na binkoštno nedeljo bomo začeli sveti misijon za Slovence v cerkvi sv. Jeronima. Ker nimamo tu lastne župnije, so nam misijon oskrbeli hrvatski župnik, Rev. Šušter. Misijonar bodo prišli od slovenskih frančiškanov iz Lemonta. Slišimo, da bodo gosp. župnik vsem znanim slovenskim družinam poslali naznanilo in vabilo k misijonom. O, kako želimo, da bi se vsi, vsi odzvali! Zelo smo razkropljeni in malokdaj se vidimo v velikem številu, o, naj nas milosti polni čas sv. misijona združi v bratski ljubezni pred obličjem božjim v hiši Gospodovi! Že sedaj se začnimo pripravljati na prelepi misijonski teden in se navdušujemo med seboj za polnoštevilno udeležbo. Vsak, ki zve za napovedani misijon, naj si šteje v sveto dolžnost, da se ga gotovo udeleži, pa tudi, da oznanja to veselo novico povsod, kjerkoli ve za slovenske ljudi. Bog daj svoj blagoslov,

da bi se naš težko pričakovani misijon prav dobro obnesel!—Naročnica.

Aurora, Minn. — Pri nas se je vršil sveti misijon v preteklem postnem času. Vodil ga je misijonar od Marije Pomagaj v Lemontu. Obnesel se je dobro, pa bi se bil moral še bolje, če bi mnogi naši Slovenci ne bili nasedli brezvernim nasprotnikom in se dali njim preslepiti. — Bog daj, da bi vsi še pravočasno spoznali, kje je rešitev, kje je pot, ki vodi do sreče! — Ob tej priliki imam poročati veselo novico. Misijonar so v cerkvi priporočili prelepi list Ave Maria in povedali, da bo zastopnica Mrs. Smolič otvorila za Auroro novo kampanjo za več naročnikov. Tako se je res zgodilo in prav te dni je romalo v Lemont pisemce s poročilom, da je blaga Mrs. dobila v tem kratkem času devet novih naročnikov. To je za našo majhno naselbino gotovo častno število. Vendar mislimo, da je za napovedano majniško kampanjo ostalo še precej neobdelanega polja. Na korajžo!—Poročevalec.

(Op. ur.:—Blagi Mrs. Smoličevi in novim naročnikom naš iskren pozdrav in zahvala: Bog plačaj in Marija! Tudi mi upamo, da bomo v majski kampanji o Aurori še kakšno fajn slišali. . .)

Sv. Štefan, Minn. — Pri nas smo imeli velikonočni teden sv. misijon. (Ker je o tem že na drugem mestu govor, sem velik kos pisma odstrigel.—Urednik.)—Misijonarja sta priporočala med drugim tudi list Ave Maria. Posebno imenitno se nam je zdelo, da ga je hvalil celo angleški misijonar. To nas je tako podžgalo, da smo sklenili, nabirati novih naročnikov. Šlo je tako naglo, da je slovenski misijonar šest novih naročnikov že kar s seboj v Lemont odnesel — bolje rečeno: samo njihova imena in naslove. Obljubili smo mu pa, da bomo še za njim kaj poslali. Obljubo moramo seveda držati, zato nas mora — če drugega ne — vsaj napovedana majska kampanja privzdigniti, da bo še več izvodov tega zares lepega lista prihajalo k nam. Bo!—Nevesekdo.

Iz uredništva:—Letošnja majska številka je ostala pri skromnem obsegu svojih sestic, ker misli biti junijska bolj praznična in našopirjena. Spodobi se to zavoljo evharističnega kongresa in zavoljo naših gostov iz starega kraja. — Za oglese za tisto številko bi bili prav zelo hvaležni. Kdo bi nam jih hotel kaj nabrati?

Odpustki meseca junija.

Urejuje Rev. John Miklavčič.

Mesec junij je posvečen presv. Jezusovemu Srcu.

Kdor ves mesec opravlja kako pobožnost na čast temu Srcu, zadobi sledeče odpustke:

a) Na zadnji dan 30. junija se zadobi popoln odpustek tolikokrat, kolikorkrat se obišče cerkev in moli na papežev namen. Ta odpustek se zadobi tudi lahko zadnjo nedeljo junija, ako se vsaj osem dni očitno v cerkvi opravlja pobožnost v čast presv. Srcu, a darovati se mora dušam v vicah.

b) Popoln odpustek enkrat vsem onim, ki pospešujejo češčenje do Božjega Srca.

1. Torek, osmi v pobožnosti v čast sv. Antonu. Popoln odpustek vsem vernikom, ako molijo na papežev namen pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom.

2. Sreda, prva v mesecu, posvečena sv. Jožefu. Popoln odpustek za vse, ki opravijo kako pobožnost na čast sv. Jožefu.

3. Četrtek. Praznik presv. Rešnjega Telesa.

Popoln odpustek za:

a) Bratovščino presv. Rešnjega Telesa;

b) za tretjerednike; za te je tudi VESOLJNA ODVEZA;

c) za vse vernike, ki obiščejo cerkev, kjer je osem dni izpostavljeno presv. Rešnje Telo ali zjutraj med mašo ali zvečer

pri litanijah.

4. Petek, prvi v mesecu, posvečen presv. Jezusovemu Srcu. Popoln odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente in premišlujejo dobrotljivost presv. Jezusovega Srca in članom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

5. Sobota, prva v mesecu, posvečena Brezmadežni Devici Mariji. Popoln odpustek za vse, ki opravijo kako pobožnost na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

8. Torek, deveti v pobožnosti sv. Antona. Popoln odpustek kakor 1. dan.

11. Petek. Praznik presv. Jezusovega Srca. Ta dan se katoliške župnije po vsem svetu posvetijo vnovič presv. Jezusovemu Srcu. Popoln odpustek je za:

a) Vse vernike, ki prejmejo sv. zakramente in so navzoči v cerkvi pri posvetitvi;

b) člane vseh tistih hiš in družin, ki so se slovesno posvetile Jezusovemu Srcu. Za tretjerednike VESOLJNA ODVEZA.

13. Nedelja. Sv. Anton Pad. Popoln odpustek za tretjerednike in člane društva Najsv. Imena.

20. Nedelja. Popoln odpustek za tretjerednike.

21. Ponedeljek. Sv. Alojzij. Popoln odpustek za članice društva krščanskih žena in mater.

24. Četrtek. Sv. Janez Krstnik. Popoln odpustek za tretjerednike.

27. Nedelja. Zadnja v mesecu. Popoln odpustek tistim, ki trikrat v tednu molijo sv. rožnivenec.

29. Torek. Sv. ap. Peter in Pavel. Popoln odpustek in VESOLJNA ODVEZA za tretjerednike.

Opomba:—Kdor opravlja šestnedeljsko pobožnost na čast sv. Alojziju, prejme sv. zakramente ta mesec še 6., 13. in 20. junija.

Pobožnost v čast sv. Antonu je ta mesec 1. in 8. junija.

Evharistični kongres v Chicagi se prične s polnočno mašo med 19. in 20. junijem in se konča v četrtek, 24. s procesijo sv. Rešnjega Telesa v Mundelein, ki je oddaljen od Chicage okrog 40 milj.

V nedeljo, 27. junija bodo škof Jeglič iz Ljubljane v Lemontu v samostanski cerkvi oo. frančiškanov dopoldne peli veliko škofovsko mašo in popoldne bodo ob navzočnosti mnogih duhovnikov in vernikov z veliko slovesnostjo kronali podobno Marije Pomagač.

Poklon

J. C. KLOB, D. D. S.

Pueblo, Colo.

KAKŠNO POHIŠTVO IMATE?

Kakoršno je v hiši poništvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za komodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Poglejte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinjat (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjska dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskem času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, O.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se povrnejo vožnji stroški.)

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. —

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777
1900 West 22nd Place, Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets, Lemont, Illinois
Phone 38 - R.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street, Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street, Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z. D. in tudi v stari kraj. —

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street, Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

**Triner's Bitter
Wine**

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

Dobite ga pri vseh
drugistih.

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik
2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.
Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.
Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.
Slovincem se priporoča.
2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —
2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —
Svoji k svojim.
Phone Canal 5889
1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

S. STONICH

Chisholm, Minn.
Razpošiljamo na vse kraje starokrajске
kose in Lubasove harmonike.